

θίστατο επικίνδυνον, ἢ ἂν γῆ ἀκαλλιέρ-
γητος καὶ γονιμώτερα τοῦ ἐπροσκάλει
νὰ μεταναστεύουν ἄλλου.

Ἐκοσιν ἔτη τώρα ἦσαν ἐγκατεστημέ-
νοι εἰς τὴν ράχιν τοῦ λόφου, ὁ ὁποῖος ἀπο-
τελεῖ τὸ ὄριον τοῦ χωρίου τῶν Ματαβέ-
λων. Ἦσαν εὐτυχεῖς· αἱ γεωργικαὶ τῶν
ἐργασίαι ἔβαινον κατ'εὐχὴν, ἡ κτηνοτρο-
φία τῶν ἡκμαζε καὶ τὰ ζῶα τῶν ἐπολ-
λαπλασιάζοντο· οὐδεμίαν δὲ καταγίδα
εἶχον ὑποφέρει μέρη τῆς ἡμέρας κατὰ
τὴν ὁποίαν οἱ Ἄγγλοι εἰσέβαλον εἰς τὴν
χώραν τῶν Χ ο ν δ ρ ο κ ε φ ἄ λ ω ν,
συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς πατροπαράδοτους
ἐχθροὺς αὐτῶν, τοὺς Ρ ι ν ο κ ε ρ ο υ ς.

Τὸ γεγονός τοῦτο τὸ ὁποῖον ἠλευθέ-
ρωσε τοὺς Μασσαί, δὲν ἀπέβη τόσο εὖ-
χάριστον εἰς τοὺς Μωβιλαί. Ἀπὸ τῆς
στιγμῆς ἐκείνης ἡ ὄψις τῆς χώρας με-
τεβλήθη· οἱ ἰθαγενεῖς, εἰρηνικοὶ καὶ ἡ-
συχοὶ ἕως τότε, ἐγένιναν κακοὶ, φιλό-
νικοι, τραχεῖς ἤρχισαν νὰ πίνουν, καὶ τὸ
θέαμα τῆς μίθης τῶν μαύρων ἦτο θλι-
βερώτατον· οἱ Εὐρωπαῖοι, ὅσοι ἔτυχε νὰ
διέλθουν ἀπὸ τὴν χώραν ἐκείνην, ναυά-
για τῶν πέριξ ἀποικιδῶν, εἶχον φέρη μαζὶ
τῶν στοιχειώδεις τινὰς ἰδέας πολιτισμοῦ·
ἀλλ' αἱ νέαι αὐταὶ γνώσεις, παρὰ νοθεύσαι,
παραδόξως συγχυθεῖσαι μετὰ τὰς βαρ-
βάρους προλήθεις καὶ δεισιδαιμονίας
τῆς φυλῆς, μέσα εἰς τὸν πτωχὸν ἐγ-
κεφάλων των, τὸν ὁποῖον ἔφεραν ἄνω κάτω
τὰ δηλητηριώδη τ ζ ἰ ν καὶ ο ὕ ς κ η,
τοιοῦτον ἀποτέλεσμα ἐπέφερον, ὥστε
ὁ Μωβιλαῖν ἀηδιάσας τὴν γειτονίαν
ταύτην, ἀγανακτῆσας προσέειπεν καὶ ἀπὸ
τὴν αὐθάδεια τῶν ἐπιδρομέων, ἀπερά-
σισε ν' ἀφήσῃ ἀπαξ διὰ παντός τὴν χώ-
ραν ταύτην καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ πέραν
τοῦ ποταμοῦ Ζαμπέζην.

Ὅπως ἡ ἑπαυλις τοῦ Μασσαί, ὁμοίως
καὶ ἡ φυλὴν οἰκίαν τῶν Μωβιλαίν διε-
λύετο καὶ ἠδύνατο νὰ μετακτομισθῆ εὐκό-
λως· αἱ τοιαῦτα μεταναστεύσεις ἦσαν
συνήθεις εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην· καὶ
ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐκπλήξεως ἢ διαμαρ-
τυρίας, ἡ μήτηρ καὶ τὰ τέκνα παρεδέχθη-
σαν ἀμέσως καὶ ὁμοφώνως τὴν θέλησιν
τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας. Ἡ μετα-
κόμισις ἐγένε μετ' ἄκραν ἡσυχίαν· διηλ-
θον τὸν Ζαμπέζην χωρὶς κανὲν ἐμπόδιον,
ἔστησαν τὴν οἰκίαν των, περιέφραξαν τὰ
ζῶα των, ἐφύτευσαν τὸν κηπὸν των, ἐ-
τακτοποίησαν τὰ πάντα, καὶ δέκα μῆνας
τώρα ἔζων ἡσυχῶς εἰς τὴν νέαν πατρίδα,
τὴν ὁποίαν ἐξέλεξαν. Τὴν ἡσυχίαν ταύ-
την, ἐν μόνον ἐσκίαζεν, ἡ ἀσθένεια τοῦ
μικροτέρου ἀδελφοῦ, νηπίου ἑνὸς μόλις
ἔτους, τὸ ὁποῖον ὄλοι ὑπερηγάπων· τὸ
δυστυχὲς μικρὸν δὲν εἰμπόρεσε νὰ ὑπο-
φέρῃ τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου· αἱ νύ-
κτες τὰς ὁποίας διήλθεν εἰς τὸ ὑπαιθρον,
τὸ ἐβλαψαν βεβαίως, καὶ εἶχε πάθη εἶδος
παραλυσίας, διὰ τὴν ὁποίαν τόσα δά-
κρυα ἔχυσεν ἡ δυστυχὴς τοῦ μητρός.

Ἄλλ' ὅτε μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν
αὐτὴ ἐκ τῆς αἰθούσης, τὸ πρόσωπὸν τῆς
ἠκτινοβόλει ἀπὸ χαρᾶν ὁ ἰατρός ὑπέδει-
ξε θεραπείαν ἀπλουστάτην, ἐντριβάς,
τὰς ὁποίας οἱ μητρικοὶ δάκτυλοι τῆς ἑ-
μχθον ἀμέσως νὰ ἐκτελῶσι, καὶ μετὰ τὰς
ὁποίας, τῇ διεσβαίῳ, ἐμελλε νὰ ἴδῃ
μετ' ὀλίγον ἀναζωογονούμενον τὸ μισρὸν
πλάσμα.

Ἡ μήτηρ ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὴν κοι-
τίδα του, καὶ ἐπειτὰ συνεκεντρώθησαν
ὄλοι πέριξ τῆς μεγάλης τραπέζης. Οἱ
τέσσαρες ταξιδιώται ἐρωτηθέντες μετ' ἐν-
διαφέρον, διηγήθησαν ἐν συντόμῳ τὰς
περιπετειὰς των. Οἱ Βόερς ἤκουον μετ' ἄ-
νικτον στόμα, ἡ δὲ εὐθυμία τοῦ Γεράρ-
δου ἐκίνησεν πολλὰκις εἰς ἠχηρὸν γέλω-
τα τὸν Μωβιλαῖν καὶ τοὺς μεγαλητέ-
ρους υἱοὺς του. Ὀλιγωτέραν ὁμως εὖ-
χάριστον ἐδειξεν οὗτος, ὅτε ἐμαθε τὴν
ἀνακάλυψιν τῆς χρυσοφόρου φλεβῆς, καὶ
τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου. Ἐπήγγαιναν νὰ
ἐκμεταλλευθοῦν χρυσορυχεῖον! Ἐστειν
ἐπὶ μακρὸν τὴν κεφαλὴν του, τὸ δὲ μέ-
τωπόν του ἐσκίασθη ἀπὸ μελαγχολίαν.

— Ἄ! τὰ χρυσορυχεῖα!... εἶπεν
ἐπὶ τέλους· Δὲν μοῦ ἐμπνέουν καμμίαν
συμπάθειαν. Μὴ γένοιτο νὰ γίνω πρό-
φήτης κακῶν· ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ μὴ
προμαντεύσω δυσάρεστα διὰ μίαν τοιαύ-
την ἐπιχειρήσιν. Ἀδύνατον νὰ τὴν φέρετε
εἰς τέλος μετ' εἰρήνην ἢ ἰσότητος, ἡ φρό-
νησις, ἡ ἐπιείκεια καὶ ἡ δικαιοσύνη τί-
ποτε δὲν χρησιμεύουν εἰς τὸ κινήγιον
τοῦ κατηραμένου αὐτοῦ μετάλλου. Ὁ
ἴδῃτε! Ὁ ἴδῃτε! Μόλις ἡ εἰδήσις τοῦ
μεταλλείου σας διχδοθῆ, μόλις ἡ ἀπαίσια
εἰκὼν τοῦ χρυσοῦ μότχου ἀρχίσῃ νὰ λάμ-
πη ἐμπρὸς εἰς τὰς φαντασίας, ἀμέσως
ἡ μανία τοῦ χρήματος θ' ἀπολυθῆ ὡς
ἀγριον θηρίον, οἱ τυχοδιώκται θὰ ὀρμή-
σουν, ὅλη ἡ ὑποστάμη τῶν πεινασμέ-
νων, τῶν ἀχορτάτων, τῶν ἀνθρώπων
τοῦ σ χ ο ι ν ι ο ὕ καὶ τ ο ὕ π α λ ο υ κ ι ο ὕ
θὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὴν χώ-
ραν... Αὐτὰ ἐγίναν καὶ ἄλλου... καὶ
οἱ τίμοι ἀνθρώποι ἀναγκάζονται ν' ἀ-
πομακρυνθοῦν διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὰς
διαρπαγὰς, τὰς βιαιοπραγίας καὶ τὴν
ἀναρχίαν. Ὁ φρίξτε καὶ εἰς, ὅταν ἴ-
δῃτε τὴν ἔλλειψιν παντός ἡθικοῦ στοι-
χείου, τὴν σκληρότητα, τὴν ἀπερίγρα-
πτον κακίαν ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἐφορμή-
σουν κατὰ τῆς χώρας ταύτης...

— Καλέ μου Ἀγρίππα, εἶπεν ἡ
Κυρὰ - Γουδούλη, ἐπιθυμοῦσα νὰ κα-
ταπαύσῃ τὸν φιλιπικὸν τοῦτον, πιθαν-
νὸν νὰ μὴ εἶνε δίκαιοι οἱ φόβοι σου· ἴσως
κατορθώσουν νὰ κρατήσουν ὅσον εἰμπο-
ροῦν περισσότερον μυστικὸν τὸ μεταλ-
λεῖόν των· τὰ θλιβερά αὐτὰ προγνωστικὰ
κινδυνεύουν νὰ κάμουν περιλύπους τοὺς
ξένους μας, ποῦ μας ἔφεραν τὴν πα-
ρηγορίαν!.

— Ἐνας λόγος περισσότερον νὰ

τοὺς εἰδοποιήσω ὅταν ἀκόμη εἶνε και-
ρός! ἀνέκραξεν ὁ Βόερ.

Καὶ ἀρχίσας ἐκ νέου, ἀπήγγαιλε μα-
κρὸν καὶ ὀρθὸν κατηγορητήριον κατὰ
τῆς ἐπιχειρήσεως, ὅτι ἦτο επικίνδυνον,
ὅτι ἡ φρόνησις ἀπῆται νὰ ἐγκαταλίπουν
αὐτὸ τὸ σχέδιον, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Οἱ τέσσαρες φίλοι μας ἤκουσαν μετ' ὑπομονὴν τοὺς λόγους τοῦ Βόερ· ἀρ' οὐ
δὲ ἔπαυσεν, ὁ κ. Μασσαί εὐχαριστήσας·
αὐτὸν διὰ τὰς καλὰς συμβουλάς του, τὸν
διεσβαίῳ ὅτι ἡ ἐπιχειρήσις αὐτὴ εἶχε
χαρακτῆρα ὅλως διόλου οἰκογενειακὸν
καὶ ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συμβοῦν ὅσα
ἐφοβίτο, ἐκτός ἂν ἐπῆρχοντο ἀπρόοπτα
γεγονότα.

Ὁ Βόερ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του, πολὺ
ὀλίγον πεισθεῖς. Αὐτὸς καὶ οἱ ἰδιοὶ του
τρεις φάρας ἤδη ἠναγκάσθησαν νὰ μετα-
ναστεύσουν ἐξ αἰτίας τῶν χρυσοθηρῶν
εἰς τρεῖς πολὺ καλὰ πῶς θὰ ἀπέληγεν
αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις· ἐπὶ τέλους εἶπεν ὅτι
τῷ ἐπέδαλλεν ἡ συνειδησίς του, ἄλλο
περισσότερον δὲν εἰμπορεῖ. Ἄλλ' ἀρ'
οὐ ἐξετέλεσε τὸ καθῆκον τοῦτο, ἐξή-
τασε μετ' ἐνδιαφέρον τὰς λεπτομερείας
τῆς ἐπιχειρήσεως, δεικνύων θαυμαστὴν
ἐμπειρίαν εἰς ὅλα τὰ σχετιζόμενα πρὸς
τὴν ἐγκατάστασιν τῆς ἀποικίας.

Ἐξέφωρεν, ἐκ μακρὰς παραδόσεως,
πῶς στήνεται γρήγορα ἡ σκηνή, πῶς
σπεύρεται ὁ κήπος, καὶ πῶς νὰ χαρακωθῆ
καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὰς
ἐξωθεν ἐπιδρομάς. Ἦτο βαθὺς γνώστης
τῆς κτηνοτροφίας· ἐθεώρει δὲ αὐτὴν καὶ
τὴν γεωργίαν ὡς τὰς μόνους βιομηχανίας,
αἱ ὁποῖαι εἶνε ἄξιαι ἐλευθερίων καὶ ἐν-
τίμων ἀνθρώπων.

Ὁ Μωβιλαῖν ἐπρότεινε νὰ βοηθήσῃ
τοὺς νεῖλιδας μετ' ἑαυτὸν του, εἴτε
προσωπικῶς, εἴτε στέλλων ἕνα ἀπὸ τοὺς
υἱοὺς του, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἤδη καταστῆ
τέλειοι γεωπόνοι. Ἡ πρότασις ἐγένε με-
τόστην εἰλικρινεῖαν, ὁ δὲ Βόερ καὶ ὅλη ἡ
οἰκογένειά του ἐφαίνοντο τόσο εὐτυχεῖς
διότι ἀπέκτησαν, χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν,
τοιούτους καλοὺς γείτονας, ὥστε ὁ κ.
Μασσαί δὲν εἰμπόρεσε νὰ μὴ δεχθῆ τὴν
προσφορὰν· ἀλλὰ δὲν παρεδέθη κατ' οὐδέ-
να τρόπον ν' ἀφαιρήσῃ ἀπὸ τὴν ἐξαιρετὸν
οἰκογένειαν τὸν ἀρχηγὸν τῆς, ἔστω καὶ
δι' ὀλίγας ἡμέρας μόνον. Ἀπερασίθη
λοιπὸν νὰ συνοδεύσῃ τοὺς ξένους ὁ Νέ-
ανδρος, ὁ ὁποῖος νὰ μείνῃ μαζὶ των ἕως
ὅτου ἐγκατασταθῶν καὶ τεκτοποιηθῶν
οἱ ἀποικοὶ εἰς τὴν νέαν των κατοικίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η ΓΑΡΥΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΣΣΑΙΚΩΡΙΟΥ

Ὁ Νεάνδρος Μωβιλαῖν, εὐθὺς μετὰ
τὴν παρουσίαν του καὶ εἰς τὰ λοιπὰ
μέλη τῆς ἀποικίας, ὠδήγησε, κατὰ τὰς
ὁδηγίας τοῦ πατρὸς του, τοὺς νέους φί-
λους των εἰς λόφον, κεκαλυμμένον ἀπὸ
πυκνὴν χλόην, κατάφυτον ἀπὸ μεγαλοπε-

πῆ δένδρα, κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξε-
πνέοντο τὸ ποτάμιον. Οἱ ταξιδιώται ὁ-
μοφώνως ὠμολόγησαν ὅτι ἡ ἐκλεχθεῖσα
τοποθεσία ἦτο θαυμασίη, ὅτι τὰ λιβάδια
ἦσαν λαμπρότατα διὰ τὴν βοσκὴν τῶν
ζῶων, καὶ τὸ ἔδαφος γονιμώτατον, καὶ
ἀπεφάσισαν νὰ ἐγκατασταθοῦν αὐτοῦ.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας ἐδαπανήθη
εἰς τὴν προσωρινὴν ἐγκατάστασιν, τούτε-
στι τὸ στήσιμον τῆς σκηνῆς, τὸ μάνδρι-
σμα τῶν ζῶων καὶ τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ
δειπνοῦ. Ἐνύκτωσε πρὶν προσφάσθω νὰ
σκεφθοῦν περὶ τοῦ μεταλλείου· ἀλλὰ
μόλις ἐξημέρωσεν, ὁ Ἐρρίκος ἦτο ἐτοι-
μος· ἐν τούτοις δὲν εἶχε σηκωθῆ ἔνω-
ρίτερα ἀπὸ τὴν Κοραλίαν, διότι μόλις
ἐφάνη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς σκηνῆς του,
θαμβωμένος ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἀνα-
τέλλοντος ἡλίου, διεκρίνε τὸ εὐκαμπτον
σῶμα καὶ τὴν χρυσοῦν κόμην τῆς ἀδελ-
φῆς του, ἡ ὁποία ἦτο ἀπρησολημένη
πλησίον τῆς ἀναμμένης πυρᾶς.

— Πῶς, μικροῦλα, σηκώθης κιόλα·
ἠρώτησεν ἐκπληκτος.

— Εἰξέφωρε ὅτι ἐσκόπευες νὰ ξεκι-
νήσῃς πολὺ πρῶτ', εἶπεν ἡ Κοραλία.

— Καί; . . .
— Ἐννοεῖς ὅτι δὲν εἰμποροῦσα νὰ σ'
ἀφήσω νὰ πᾶς εἰς τὸν ποταμὸν θεοηστί-
κος. Ὁ κύριος Μωβιλαῖν ἔλεγε, χθές ἀ-
κόμη, ὅτι τοῦτο βλάπτει πολὺ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΑΡ. II. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗ

MOZART

Ἰσχυροὶ μερικοὶ προνομιοῦχοι ἄν-
θρωποι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, εἰς τῶν
ὁποίων τὴν κοιτίδα ἡ Μοῖρα ὡς δῶρον
φέρει τὴν μεγαλοφυῖαν. Εἷς ἀπὸ τοὺς
ἐκλεκτοὺς τούτους, καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον
μεγάλους, εἶνε ὁ Μόζαρτ. Ἀπὸ τὴν
παιδικὴν του ἡλικίαν ἡ ἔξοχος μουσικὴ
τέχνη του εἴλκυε τὸν θαυμασμόν.

Εἷς μίαν οἰκίαν τῆς πόλεως Σαλτ-
βούργης, ἐπάνω εἰς μίαν μαρμαρίνην
πλάκα, ἀναγινώσκει ὁ διαβάτης: «Εἷς
αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἐγεννήθη ὁ Βόλφγγαγγ
Ἀμεδαῖος Μόζαρτ τὴν 27 Ἰανουαρίου
1756.» Κατόπιν ἀπὸ ζωῆν, γεμάτην
ἀπὸ τιμᾶς καὶ δόξης, ἀλλὰ γεμάτην
καὶ ἀπὸ στενοχωρίας καὶ στερήσεως, ὁ
θαυμάσιος οὗτος μελοποιὸς ἀπέθανεν ἐν
Βιέννῃ, τὴν 5 Δεκεμβρίου 1789, καθ'
ἡν στιγμὴν, διορισθεὶς ἀρχιμουσικὸς τοῦ
ναοῦ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ἐμελλε νὰ
μεγαλοουργήσῃ ἀκόμη περισσότερον, ἀφ'
οὐ ἠλευθερώθη ἀπὸ τὰς ὑλικὰς φροντίδας
καὶ τὰς στερήσεις.

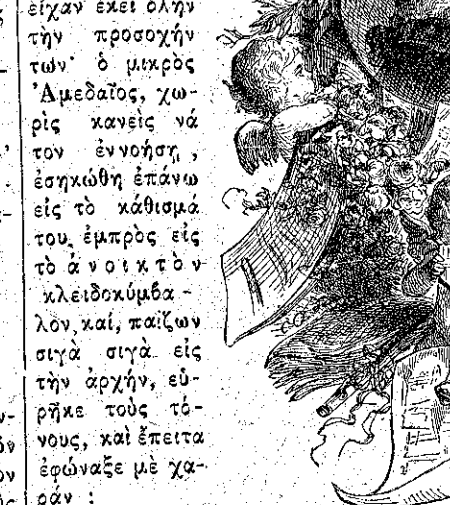
Εἷς τὴν Σαλτβούργην, ὁ πατὴρ του
Λεοπόλδος Μόζαρτ, ἦτο ἀρχιμουσικὸς εἰς
τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀρχιεπισκόπου, με-
τὰ πολὺ μικρὸν μισθόν. Εἶχεν ἀποκτήσῃ
ἑπτὰ τέκνα, ἀλλὰ δύο μόνον τῷ ἐξη-
σεν· μία κόρη, ἡ Ἄννα Μαρία, καὶ

ὁ κατὰ τέσσαρα ἔτη νεώτερός της Βόλφ-
γγαγγ Ἀμεδαῖος.

Ὅταν ὁ πατὴρ παρέδιδε μάθημα κλει-
δοκτύμου εἰς τὴν Ἄνναν Μαρίαν, ἡ
ὁποία τότε ἦτο ἑπτὰ ἐτῶν, ἤρχετο σιγᾶ
σιγᾶ καὶ ὁ Ἀμεδαῖος εἰς τὸ δωμάτιον,
ἐκάθητο εἰς ἐν κάθισμα καὶ ἤκουε μετ'
μεγάλῃ εὐχαρίστησιν. Ὅταν μίαν ἐσπέ-
ραν ὁ πατὴρ ἐπῆνεσε τὴν μαθητήριάν του,
διότι ἐπαίξεν ὠραία καὶ χωρὶς λάθος ἐν
μικρὸν μουσικὸν κομμάτι, ἐφώναζεν ἑ-
ξέφωρε ὁ μικρὸς Ἀμεδαῖος.

— Μπμπᾶ, κ' ἐγὼ μπορῶ!

Ὁ πατὴρ του ἐγέλασε, ἐχάιδεψε τὸ
τριετὲς παιδάκι, κάθισμά του καὶ
ἤρχισε νὰ δια-
βάλλῃ τὴν ἐφη-
μερίδα του. Ἡ
μήτηρ καὶ ἡ κό-
ρη ἐκάθισαν εἰς
τὸ μάγγανον καὶ
εἶχαν ἐκεῖ ὄλην
τὴν προσοχὴν
τῶν ὀ μικρὸς
Ἀμεδαῖος, χω-
ρὶς κανεὶς νὰ
τον ἐννοήσῃ,
ἐσηκώθη ἐπάνω
εἰς τὸ κάθισμά
του, ἐμπρὸς εἰς
τὸ ἄ ν ο ι κ τ ὀ ν
κλειδοκύμβα-
λον, καὶ παίζων
σιγᾶ σιγᾶ εἰς
τὴν ἀρχὴν, εὐ-
ρῆκε τοὺς τό-
νους, καὶ ἔπειτα
ἐφώναζε μετὰ χα-
ρᾶν:



— Ἀκουσέ
με, μπμπᾶ, ἀλήθεια μπορῶ!

Καὶ τὸ μόλις τριετὲς αγοράκι ἐπαίξε
τὸ κομμάτι μετὰ τόσο ἔκφρασιν καὶ τόσο
ὠραία, ὥστε δάκρυα ἀνέβησαν εἰς τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς τοῦ πατρὸς του. Ἐπῆρεν εἰς
τὴν ἀγκάλην του τὸ ἀξιοθαύμαστον παι-
δάκι, τὸ ἐφίλησε καὶ εἶπε:

— Ἀμεδαῖε μου, μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃς
μεγάλος μουσικὸς!...

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὸ παιδίον
εἶχε τὴν ἀδειαν νὰ παίζῃ εἰς τὸ κλειδο-
κύμβαλον, ὅσον ἤθελε, καὶ πρὶν τελειώσῃ
τὸ τέταρτον ἔτος του εἶχε μάθῃ πολλὰ
μικρὰ κομμάτια. Ὁ πατὴρ του παρέδιδε
εἰς αὐτὸ τακτικὰ μάθημα, ὅταν δὲ ἐγένε
πέντε ἐτῶν, ἦτο ἱκανὸν νὰ παίζῃ δύσκο-
λα κομμάτια μετὰ μεγάλην ἐπιδεξιότητη.
Ἀρμονίαν ὁμως δὲν ἐξέφωρεν ἀκόμη τὸ
παιδάκι διόλου.

Μίαν ἡμέραν ὁ ἀρχιμουσικὸς Λεοπόλ-
δος Μόζαρτ ἦλθε μετὰ τὸν φίλον του τὸν
Σάχτνερ εἰς τὴν οἰκίαν ἀπὸ μίαν μουσικὴν
συναυλίαν. Ὁ μικρὸς Ἀμεδαῖος ἐκάθητο

εἰς ἐν κάθισμα ἐμπρὸς εἰς τὸ γραφεῖον
τοῦ πατρὸς του, βυθισμένος εἰς ἐργα-
σίαν· ἐκράτει μίαν πένναν εἰς τὴν χεῖρά
του, ἡ ὁποία ἦτο καταμελανωμένη·
καὶ ἡ μὴτηρ του καὶ τ' αὐτιά του καὶ τὰ
μάγουλά του, καὶ αὐτὰ ἦσαν μελανω-
μένα.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; ἐρωτᾷ ὁ πα-
τὴρ του μετὰ τόνον αὐστηρὸν.

— Μίαν Σ υ μ φ ω ν ἰ α δια πιάνο!
ἀπήντησεν ὁ Ἀμεδαῖος θαρραλέως τὸ
πρῶτον μέρος τὸ ἐτελείωσα.

— Αὐτὴ ἡ Σ υ μ φ ω ν ἰ α σου θὰ
εἶνε, χωρὶς ἄλλο, πολὺ ὠραία· στάσου
λοιπὸν, εἶπε χαμογελῶν ὁ πατὴρ του, νὰ
τὴν ἰδοῦμεν.

— Ὄ, ὄχι,
πατέρα, δὲν εἶ-
νε ἀκόμη τε-
λειωμένη.

Ὁ πατὴρ ἔ-
λαβε τὰ φύλ-
λον τοῦ χαρ-
τίου καὶ τὸ πα-
ρητήρησεν ἄλ-
λά τὰ μουσικὰ
σημεῖα δὲν ἀ-
νεγίνωσκοντο
σχεδόν. Ὁ μι-
κρὸς Ἀμεδαῖος
εἶχε βουτήξῃ
τὴν πένναν βα-
θειὰ εἰς τὸ με-
λανοδοχεῖον καὶ
εἶχε κάμη πολ-
λὰς μουντζού-
ρας· αὐτὰς δὲ
τὰς ἐσκούπισε
μετὰ τὴν χεῖρά
του, καὶ ἐξη-
κολούθησε τὸ

γράψιμόν του ἐπάνω εἰς τὰ μελανωμένα
μέρη. Ἐνῶ ὁ Σάχτνερ ἐσέκλωνε τὸ παι-
δίον ἕως εἰς τὸν καθρέπτην, αὐτὸ δὲ ἐμι-
σκόλασε καὶ ἐμισογέλα, βλέπον τὸ με-
λανωμένον πρόσωπόν του, ὁ πατὴρ του
παρητήρησε προσεκτικώτερον τὰ φύλλα,
ἐδειξεν αὐτὰ εἰς τὸν φίλον του καὶ εἶπε:

— Ἰδέτε, Σάχτνερ, πῶς ὄλα εἶνε
σωστά καὶ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

Μόνον ποῦ εἶνε ἀχρηστα.

— Καὶ διατί εἶνε ἀχρηστα; ἐρωτᾷ οὐ-
τος.

— Διότι εἶνε τόσο δύσκολον νὰ τα
παίζῃ κανεὶς.

Τότε σοβαρώτατα λέγει ὁ μικρὸς με-
λοποιός:

— Γι' αὐτὸ εἶνε καὶ Σ υ μ φ ω ν ἰ α
ἢ Σ υ μ φ ω ν ἰ α θέλει μελέτη!..

Ἐπειτα ἐκάθισεν εἰς τὸ κλειδοκύμ-
βαλον καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ τὸ μελοποιή-
μα του, ἀφ' οὐ εἶπε:

— Νά, ἔτσι πάει!.

Τὰ δυσκολώτερα μέρη δὲν τὰ ἐκατά-
φερε βέβαια τόσον τέλεια ὅσον ἐπεθύμει,

ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀκροατὰς του μίαν ἰδέαν τοῦ ἔργου του, τοῦ ὁποῦ ἡ ὀλικὴ ἐντύπωσις θὰ παρήγετο, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ἀπὸ τὴν συνεργασίαν τῶν σαλπίγγων καὶ τῶν τυμπάνων, καὶ τῶν ἄλλων ἐγγύρδων καὶ ἐμπνευστῶν ὀργάνων.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1762 ὁ Λεοπόλδος Μότσαρτ μετέβη εἰς Μόναχον μὲ τὰ δύο τέκνα του ὁ Ἀμεδαῖος μάλιστα εἶχε πατήσῃ τὸ ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Καὶ ἡ μήτηρ του ἐπῆγε μαζί, ἡ δὲ οἰκογένεια ἔμεινε τρεῖς ἑβδομάδας εἰς τὸ μέγαρον ἐνός πρίγκιπος, ὅπου οἱ δύο μικροὶ καλλιτέχναι εἴλκυσαν τὸν θαυμασμόν ὅλων. Ἐπαιζῶν καὶ εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ πολὺ φιλομούσου ἐκλέκτορος Μαξιμιλιανῶ τοῦ Γ', ὅστις, κατὰ τὴν ἀναχώρησίν των, τοὺς ἐπροσκάλεσε νὰ ἐπανέλθουν τὸ γρηγορώτερον.

Ἡ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία ἐκέντησε ζωηρὰ τὸν ζῆλον τῶν παιδιῶν. Ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν των, ἤρχισεν ἡ ἐργασία ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἕως τὴν ἐσπέραν ἠσχοῦντο εἰς τὴν μουσικὴν καὶ ἐμελέτων, διότι δὲν ἔπρεπε νὰ παραμεληθῆ καὶ ἡ ἄλλη μὲρρωσις. Ἐξοχος δὲ ἦτο ἡ ἐπιτυχία, ὅταν μετέβησαν εἰς τὴν Βιέννην τὸ 1762. Πρὶν ἀκόμη φθάσουν εἰς τὴν αὐστριακὴν πρωτεύουσαν, προέτρεξεν ἡ φήμη τοῦ μικροῦ καλλιτέχνου, διὰ τοῦτο πολλοὶ πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας ἠναγκάζοντο νὰ σταθεύσουν διὰ νὰ ἀναπαυθῶν, καὶ πολλοὶ εὐγενεῖς, ἐζήτησαν νὰ θαυμάσουν αὐτόν. Εἰς μίαν πολίχνην, Ἰψ ὀνομαζομένην, ὅπου ἔμειναν τρεῖς ὧρας, ὁ μικρὸς Μότσαρτ ἐδοκίμασε νὰ παίξῃ πρῶτην φοράν εἰς τὸ ὄργα ν ο ν τῆς ἐκκλησίας τῶν Φραγκισκάνων. Οἱ μοναχοὶ ἐκείνην τὴν ὥραν ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν ἄλλ' ὅτε ἤκουσαν μίαν θεῖαν μουσικὴν νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἔτρεξαν ὅλοι εἰς αὐτήν, ἔμειναν δὲ ἄφωνοι ἐκ θαυμασμοῦ καὶ δὲν ἐπίστευον τοὺς ὀφθαλμούς των, ὅταν εἶδον νὰ κρούῃ ὁ ἐξαετῆς μουσικός τὸ ὄργα ν ο ν.

Τὴν φήμην τοῦ Μότσαρτ ἔφερον εἰς τὴν Βιέννην μερικοὶ εὐγενεῖς, οἵτινες ἤκουσαν αὐτόν κατὰ τὸ ταξιδίον του. Διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ πατὴρ τοῦ Μότσαρτ ἔφθασε τὴν ἐνάτην ὀκτωβρίου μὲ τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν πόλιν, ἀμέσως προσεκλήθη εἰς τὴν Αὐλὴν. Αὐτοκρατορικὴ ἄμαξα παρέλαβεν αὐτούς εἰς τὰ ἀνάκτορα τοὺς ὑπεδέχθη μὲ πολλὴν εὐμένειαν καὶ φιλοφροσύνην ἡ Αὐτοκράτειρα Μαρία Θηρεσία, εἰς δὲ τὸ δωμάτιον τῆς μουσικῆς, ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωσήφ μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας ἐσήκωσε καὶ ἔβαλεν εἰς τὸ κάθισμα τοῦ κλειδοκυμβάλου τὸν μικρὸν Ἀμεδαῖον.

Ὁ θαυμασιὰ τέχνη τοῦ ἐξαετοῦς παι-

δίου ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν, τὰ δὲ χειροκροτήματα τῶν ἡγεμονικῶν ἀκροατῶν δὲν εἶχον τέλος. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔφερε τὸ παιδίον εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν, ἡ ὁποία συνωμίλησε μαζί του μὲ ἀγάπην καὶ οἰκειότητα. Ὁ μικρὸς Ἀμεδαῖος δὲν τὰ εἶχε χάσῃ διόλου. Ἡ δὲ Αὐτοκράτειρα ἠὲ χαριστεῖτο πολὺ ἀπὸ τὰς ἐπιτυχεῖς ἀπαντήσεις του, καὶ τὼ εἶπε.

— Ἄ, ἀνθρωπάκο μου, ξεῦρες πάρα πολλά, δὲν μοῦ λέγετε ποῖος σοῦ τὰ ἔμαθε;

— Ὅλα ὁ πατέρας μου τᾶμαθε! ἀπήντησε τὸ φιλόστοργον παιδίον.

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ τὸν πατέρα σου, καὶ εἶσαι καλὸ παιδί καὶ ἀκούεις ὅ,τι σοῦ λέγει; ἐρωτᾷ καὶ πάλιν ἡ Μαρία Θηρεσία.

Τὸ παιδίον τότε παρτηρεῖ μὲ ἀγάπην τὸν πατέρα του καὶ λέγει:

— Ναί, ὕστερα ἀπὸ τὸν Θεό, ἔρχεται ἀμέσως ὁ πατέρας!

Ἡ Αὐτοκράτειρα, συγκινηθεῖσα ἀπὸ τοὺς λόγους τούτους τοὺς γεμάτους υἱικὴν στοργήν, κατεφίλησε τὸ παιδίον. Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν πηδᾷ εἰς τὴν ἀγάλην τῆς ὁ μικρὸς Ἀμεδαῖος, ἐναγκαλιζέται τὸν λαιμόν τῆς καὶ τὴν φιλεῖ καὶ αὐτὸς λέγων

— Καὶ εἶνα, κυρία Αὐτοκράτειρα, σ' ἀγαπῶ πολὺ, γιατί εἶσαι τόσο καλὴ καὶ εὐγενικὴ!

Ὁ πατὴρ τοῦ Ἀμεδαῖου ἐτρόμαξεν ὑπερμέτρως διὰ τὸ κίνημα αὐτὸ τοῦ υἱοῦ του. Ἀλλ' ἡ ἀγαθὴ αὐτοκράτειρα εἶπεν:

— Ἐσυχάζετε καὶ ἀφήσατε τὸ παιδί νὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ λέγει ἡ καρδιά του. Ὅ,τι βγαίνει ἀπὸ τὴν καρδίαν, πηγαίνει εἰς τὴν καρδίαν.

Καὶ ἄλλας φορὰς ἀκόμη ἔπαιζαν τὰ παιδία εἰς τὴν Αὐλὴν, ἡ δὲ Αὐτοκράτειρα ἔδωκε πολὺ τιμὰ δῶρα εἰς αὐτὰ καὶ εἰς τὸν πατέρα των.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των ἀπὸ τὴν Βιέννην, ὁ ἀρχιδουξ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος βραδύτερον ἔγινεν αὐτοκράτωρ, ἔστειλεν εἰς τὸν μικρὸν Ἀμεδαῖον ὡς δῶρον τὸ βιολίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἔπαιζεν αὐτὸς ὅταν ἦτο παιδίον. Ὁ μικρὸς Μότσαρτ, κατὰ τὸ ὄλιγον διάστημα, τὸ ὁποῖον τῷ ἄφινον ἐλεύθερον τὰ τακτικά μαθήματα, κατεγίνετο εἰς τὸ βιολίον, χωρὶς νὰ το παρατηρήσῃ ὁ πατὴρ του.

Μίαν ἐσπέραν, εἰς πρῶτην μαθητῆς τοῦ ἀρχιμουσικοῦ Μότσαρτ ἔφερον εἰς αὐτόν ἕξ μουσικὰ τεμάχια, τὰ ὁποῖα εἶχε συνθέσῃ, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν κρίσιν του. Ὁ Σάχτνερ ἦτο παρὼν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ παίξουν ἀμέσως τὰ τεμάχια διὰ νὰ κρίνουν τὴν ἀξίαν των. Ὁ μικρὸς Ἀμεδαῖος ἔτρεξε καὶ ἔφερε τὸ βιολίον του διὰ νὰ παίξῃ καὶ αὐτὸς, ἀλλ' ὁ πατὴρ του δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ εἶπεν ὅτι εἶνε αὐθαδεῖα νὰ

θέλῃ νὰ παίξῃ ἐν ὄργανον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδιδάχθη ὅλως διόλου. Ὁ Ἀμεδαῖος εἶπε δεῖλὰ ὅτι ζητεῖ τὴν ἀδειαν νὰ παίξῃ τὸ δεύτερον βιολίον, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο δὲ καὶ τὸσον δύσκολον. Ἀλλὰ τίποτε ὁ πατὴρ του ἔμεινε ἀμετάπεισιος. Τὸ παιδίον ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον κλαίον, ἀλλ' ὁ καλὸς Σάχτνερ παρεκάλεσε τὸν πατέρα Μότσαρτ νὰ δοκιμάσουν ἐπὶ τέλους. Ὁ μικρὸς Ἀμεδαῖος ἴσως θὰ κατώρθωνεν νὰ παίξῃ μαζί του τὸ δεύτερον βιολίον.

Μὲ τὴν ἀδειαν τοῦ πατρὸς ἐφώναξαν ὀπίσω τὸ παιδίον ἄλλ' ὁ πατὴρ του ἀπήντησε νὰ παίξῃ τὸσον σιγὰ ὥστε νὰ μὴν ἀκούεται. Τοιοῦτοτρόπως ἤρχισεν ἡ ἐκτέλεσις. Ὁ Σάχτνερ ἐν τούτοις ἀμέσως παρετήρησεν, ὅτι ὁ προστατεῦμενός του ἐχειρίζετο πολὺ ὠραῖα τὸ ὄργανον, ἀφῆκε λοιπὸν σιγὰ σιγὰ κατὰ μέρος τὸ βιολίον του, καὶ ὁ μικρὸς Ἀμεδαῖος ἔπαιξε καὶ τὰ ἕξ τεμάχια χωρὶς τὸ παρὰ μικρὸν σφάλμα. Δὲν περιγράφεται ἡ ἐκπληξὴς τοῦ πατρὸς του. Ἀλλ' ὁ μικρὸς κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι ἐπόθει καὶ ὅ,τι προητοίμαζε πρὸ πολλοῦ: νὰ κάμῃ ἐκπληξὴν εἰς τὸν καλὸν τοῦ πατέρα.

Ὁ Μότσαρτ μετέβη καὶ πάλιν εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Βιέννης. Ὅταν ἔγινε δώδεκα ἐτῶν, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, διηύθυνε τὴν ὄρχηστραν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς μεγάλου μουσικοῦ τεμαχίου, τὸ ὁποῖον ἐμελοποίησεν ὁ ἴδιος διὰ μίαν ἐορτὴν ἀπὸ τότε τῷ ἐδόθη ὁ τιμητικὸς τίτλος «Διευθυντῆς τῶν συναυλιῶν τῆς Αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς.»

Δεκαεσσάρων ἐτῶν ἐμελοποίησε τὸ πρῶτον μελοδράμα του, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη μὲ θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ Μιλάνον. Καὶ ἕκτοτε, κάθε ἔτος, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν κάθε ἡμέραν, ἐμελοποίησεν ἀριστουργήματα ἐπὶ ἀριστουργημάτων. Ἀπέθανε μάλιστα τριάντα ἕξ ἐτῶν, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ μελοποιῶ τοῦ Δ ο ν Ζ ο υ α ν εἶνε ἀθάνατον, ὡς καὶ τὰ ἔργα του.

(Ἐλευθέρα μετάφρασις ἀπὸ τὸ γερμανικὸν τοῦ Α. F. Meyer.)

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Καρυδόφλοῖδα νωποῦ
Καρυδιοῦ πρασινωποῦ
Σάν δαγκάνω, μὲ πικραίνει.

Μὰ ἐγώ, μὲ ὑπομονή,
Ξεφλουδίζω ὡς νὰ φανῇ,
Ὁ καρπὸς του ποῦ μ' εὐφραίνει.

Στὴ δουλειά σου ἂν πικραθῆς,
Τὸν κ α ρ π ὀ τῆς νὰ σκεφθῆς.
Κ' ἡ καρδιά σου θὰ ὑπομένῃ.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
Η ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ ΦΕΙΔΙΟΥ



ΤΟ ἦσαν τὰ περιγεγραμμένα ἀγάλματα Ἀθηνᾶς, διὰ τῶν ὁποίων ἐστόλισε τὴν Ἀκρόπολιν ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Φειδίου: τὸ ἄγαλμα τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς, ὁ χάλκινος ἐκείνος γίγας, ὁ κατασκευασθεὶς, ὡς λέγεται, ἐκ τῶν περσικῶν λαφύρων καὶ στηθεῖς ἔξω, παρὰ τὰ Προπύλαια, — καὶ

τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα, τὸ ἀνεγέρθη βραδύτερον, ἐπὶ Περικλέους, ἐντὸς τοῦ ἀνακλινομένου Παρθενῶνος.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἴπω, ὅτι οὔτε ἕγχοις ἐξ αὐτῶν σώζεται σήμερον! Ἐχάθησαν διὰ παντός, ὅπως τότε ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας τέχνης, καταστραφέντα ἢ ἀπαχθέντα, τίς οἶδε ποῦ, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βαρβαρότητος, τῶν ἐχθρικῶν ἐπιδρομῶν, τῶν βεβήλων συλήσεων. Εἶνε πλεόν, ἢ βέβαιον, ὅτι ὁ περσικὸς χάλκός τῆς Προμάχου ἐχρησιμοποίηθη ὡς μέταλλον, ὅτι ὁ χρυσοῦς τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ Παρθενῶνος, συληθεὶς ὑπὸ ἀπαχτοῦ τυράννου, ἐνομιματοκοπήθη ἢ μετεβλήθη εἰς κοσμημάτων, τὸ δὲ γυμνὸν ἄγαλμα, ἀπαχθέν ἴσως εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὑπέστη ἀγνώστου τύχης, ἀλλὰ βεβαίως φοβεράς, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδέμεις ἐλπίς, ὅτι θάποδοθῇ ποτε εἰς τὸ φῶς, ἔστω καὶ ἀκρωτηριασμένον, ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ ἀλλὰ καὶ κάποτε προσστατευτικὰ σπλάγγνα τῆς γῆς!

Ἰσως ἂν ἦτο μαρμαρίνον, ἢμποροῦσε κανεὶς αἰσιδόξος νὰ τρέψῃ τὴν ἐλπίδα θαυμαστῆς τινος ἀνευρέσεως. Ἀλλὰ δυστυχῶς, — ἐννοῶ δυστυχῶς διὰ τὰ Μουσεία καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἦτο κ α τ α β α θ ο ς ξύλινον, καὶ ὁ πυρὴν, ὁ σκελετὸς τοῦ ἦτο ἀπὸ ξύλον, περιβεβλημένον ὕλην προπλαστικὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν προσκεκολλημέναι πλάκες ἐλέφαντος, ἀποτελοῦσαι τὰ γυμνά μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἐπ' αὐτῶν πάλιν ἐλάτματι χρυσοῦ, ἀποτελοῦντα τὰ ἐνδύματα. Ἐννοεῖ τις λοιπὸν εὐκόλως, ὅτι ἄγαλμα τὸσῶν πολυσύνθετον, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διτηρηθῇ κ α τ α τ ὄ χ η ν, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὰ διασωθέντα μαρμαρίνα ἔργα, τὰ νομοκόμματα, δὲν εἶνε πλεόν παρὰ συντρίμματα.

Τὰς πληροφορίας ταύτας περὶ τῶν ἀπολεσθέντων ἀγαλμάτων τῆς Ἀθηνᾶς,

ὄρεῖλομεν μόνον εἰς περιγραφῆς ἀρχαίων συγγραφέων. Ἐξ αὐτῶν γνωρίζομεν τὴν ὕλην, τὸ μέγεθος, τὴν μορφήν, τὴν διάταξιν, τὴν θέσιν καὶ τὴν ἱστορίαν των. Γνωρίζομεν π. χ.: ὅτι τὸ ἄγαλμα τῆς Προμάχου εἶχεν ὕψος 80 ποδῶν καὶ πλεόν, ὅτι παρίστανε τὴν θεᾶν πάνοπλον, ἐτοίμην πρὸς μάχην, φέρουσιν ἀσπίδα καὶ δόρυ, ὅτι ἐπὶ τῆς ἀσπίδος εἰκονίζετο ἡ μάχη τῶν Λαπίθων καὶ τῶν Κεντάρων, ὅτι ὁ λόφος τοῦ κράνους καὶ ἡ ἐπίχρυσος ἄκρα τοῦ δόρατος ἐφαίνοντο μακρόθεν εἰς τοὺς κατακλινομένους ἀπὸ τοῦ Σουνίου, ὡς ἡ πρώτη λάμψις, ὁ πρῶτος χαίρειτος τῆς μεγάλης πόλεως.

Ἄλλην ὄψιν, πολὺν δὲ κροστικὴν, εἶχε τὸ ἄγαλμα, τὸ ἐντὸς τοῦ Παρθενῶνος. Ἡ θεὰ εἰκονίζετο μάλλον ἡρεμῶς. Ἡ ἀσπίς ἐκείνη ὄρθιζεν πρὸς τοὺς πόδας τῆς, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐστήριζε τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, τὴν κρατοῦσαν τὸ δόρυ. Διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκράτει Νίκην περρωτῆν. Ἐφραχτιῶνα ποδῆρη, αἰγίδι εἰς τὸ στήρνον, καὶ κράνος λαμπρὸν, στολισμένον μὲ σφίγγα εἰς τὸ μέσον καὶ δύο γούπας ἐκατέρωθεν. Οἱ γαλανοὶ ὀρθακμοὶ τῆς ἦσαν ἀπὸ λίθου πολυτίμου. Εἰς τὰ κάτω τοῦ δόρατος ἦτο περιτυλιγμένος εἰς ὄβρις, ὁ ἱερὸς δράκων τῆς Ἀκροπόλεως. Τὸ βάθρον, ἢ ἐπιράνεια τῆς ἀσπίδος, τὰ πέδιλα, δὲα στολισμένα μὲ ποικίλας ἀναγλύτους παραστάσεις.

Εἰς τὴν Ἀμαζονομαχίαν, ἡ ὁποία εἰκονίζετο ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, ἀνεγνωρίζετο καὶ ἡ μορφή τοῦ Περικλέους, μαχόμενον πρὸς μίαν Ἀμαζόνα, καὶ αὐτὸς ὁ Φειδίας, ὑπὸ τύπον γέροντος φαλακροῦ ἀνυψοῦτος ἐνὰ λίθον. Ὁ Κικέρων λέγει, ὅτι τοῦτο ἦτο τὸσῶν τινὰ ὡς μὴ ὑπογραφή, τὴν ὁποίαν ἐδικαίωτο νὰ χαραξῇ ὁ καλλιτέχνης ἐπὶ τοῦ ἀριστοῦργήματός του. Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν εἶχον αὐτὴν τὴν ἰδέαν, καὶ γνωρίζετε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ὅτι ἡ λαθραία αὐτῆ ἐξεκόνισις τῶν δύο θνητῶν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς θεᾶς, ἐθεωρήθη ὡς ἐσχάτη ἀτέβεια, καὶ ἐστοίχισεν εἰς τὸν Φειδίαν τὴν ἐλευθερίαν, ἴσως δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν. Ὁ χρυσοῦς τοῦ ἀγάλματος, βάρος 1150 κλιτογράμμων, ἐστοίχισεν περὶ τὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια δραχμῶν. Τὸ ἄγαλμα εἶχεν ὕψος 12 μέτρων, ἢ ἄκρα τοῦ δόρατος ἔφθανε μέχρι τῆς ὀροφῆς τοῦ ναοῦ. Τὸ γιγαντιαῖον ἄγαλμα ἐπλήρου διὰ τοῦ ὄγκου του καὶ τῆς θείας του μεγαλοπρεπειᾶς ὄλον τὸν λαμπροστόλιστον ἐκείνον χώρον τοῦ Παρθενῶνος, μὲ τοὺς ἐρυθροβαρεῖς πέριξ τοίχους καὶ μὲ τὰ μυρία ἀναθήματα, τὸ δὲ φῶς, τὸ κατερχόμενον ἀνωθεν διὰ τοῦ μεγάλου φεγγίτου, τοῦ ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, ἐφαίνετο ὡς ἐκπηγάζον ἀπὸ αὐτὴν τὴν θεᾶν, ὡς αἴγλη ἀναδιδομένη

ἀπὸ τοῦ ἐπιβλητικῶν ἐκείνου καλλιτέχνημα. Βλέπετε, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς μᾶς ἀφήσαν ἀρκετὰς πληροφορίας περὶ τοῦ ἀγάλματος. Καὶ ὅμως ἄλλο νὰ ἰδῇ κανεὶς καὶ ἄλλο νὰκούσῃ... Ἐφ' ὅσον δὲν ὑπῆρχε μὴ εἰκὼν, ἐν ὁμοίωμα, ἐν ἀντίγραφον τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου, θὰ μας ἦτο ἀδύνατον νὰνακλάσωμεν τὸ σύνολόν τῆς, οἷον ἐλαμπεν εἰς τὸν Παρθενῶνα, μόνον ἀπὸ τὰς περιγραφὰς τῶν συγγραφέων. Ἀπόδειξις, — ἂν χρειάζεσθε καὶ ἀπόδειξις, — ὅτι νεώτερός τις γλύπτης, τοῦ ὁποῖου δὲν μας ἐνδιαφέρει τὸ ὄνομα, ἐπιχειρήσας νὰ πλάσῃ μίαν χρυσελεφάντινην Ἀθηνᾶν, ὡς ἦτο ἡ τοῦ Φειδίου κατὰ τὰς περιγραφὰς τῶν συγγραφέων, δὲν κατώρθωσε νὰ κάμῃ ἄλλο, εἰμὴ ἐν τερατοῦργημα, ἀνάξιον ὄχι τοῦ Φειδίου, ἀλλὰ καὶ τοῦ βαναυσότερου τῶν γλυπτῶν!

Κατόπιν αὐτῶν, φαντάζεσθε πλεόν τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐκπληξὴν τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου, ὅταν πρὸ εἰκοσαετίας περὶπου, γινόμενων ἀνασκευῶν εἰς τὸ ἐν Ἀθῆναις Βαρβάκειον, ἀνεκαλύφθη μία μικρὰ μαρμαρίνη Ἀθηνᾶ, πιστὸν ἂν τί τ ο ν τῆς μεγάλης χρυσελεφάντινης Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου!

Τὸ ἄγαλματιον τοῦτο βλέπομεν σημερινὸν ἐν τῷ μίση τῆς Δευτέρας Αἰδοῦσης τοῦ Μουσείου μας, ἐντὸς θήκης ὑαλοφράκτου, (ἀρ. 129). Ἀρκεῖ νὰ το μεγαλώσῃ κανεὶς διὰ τῆς φαντασίας καμμὶ δεκαπενταριά φορὰς, νὰ το ὀπλισθῇ μὲ τὸ δόρυ, τὸ ὁποῖον λείπει, νὰ συμπληρωθῇ τὴν Νίκην, ἡ ὁποία εἶνε ἠκρωτηριασμένη, νὰ το στολίσῃ μὲ τὸν χρυσοῦν τοῦ χιτῶνος, — καὶ θὰ ἔχη τὴν Ἀθηνᾶν τοῦ Φειδίου πλήρη καὶ τελείαν, μὲ ὄλην τὴν θυμωσίαν καὶ ἀρμονικὴν διάταξιν τοῦ συνόλου, ὅποια δὲν ἠμποροῦσε ποτὲ νὰ τὴν φαντασθῇ κανεὶς ἀπὸ καμμὶν περιγραφῶν, — μὲ ὄλην τὴν θεῖαν μεγαλοπρεπειάν καὶ γαλήνην τῆς γλαυκώπιδος μορφῆς.

Εἰς τὴν αὐτὴν Αἴθουσαν ὑπάρχει καὶ ἐν ἄλλο ἀγαλματιῶν Ἀθηνᾶς, (ἀρ. 128) πολὺ μικρότερον, εὐρεθὲν εἰς τὴν Πύνακα καὶ ἀναγνωρισθὲν ὡς ἀντίτυπον τοῦ ἀγάλματος τοῦ Φειδίου. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν ἐπὶ τοῦ βήθρου καὶ τῆς ἀσπίδος ἀναγλύτων παραστάσεων, τὰς ὁποίας δὲν ἔχει τὸ ἄλλο, τοῦτο εἶνε πολὺ ἀτελέστερον, πολὺ ὀλιγωτέρον πιστόν. Μόνον ἡ Ἀθηνᾶ τοῦ Βαρβακειῶ εἶνε καθ'αυτὴ ἡ Ἀθηνᾶ τοῦ Φειδίου, ἀκριβῆς ἀντιγραφή καὶ ὄλας τὰς λεπτομερεῖας. Ἡ ἀνακάλυψις τῆς, δικαίως θεωρηθεῖσα σπουδαῖοτάτη, ἔκαμε μὲγάλον θόρυβον, καὶ μάλιστα ὁ τότε Δήμαρχος Ἀθηναίων, σπεύσας ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἐνθουσιασμῷ του, ἐτηλεγράφησεν εἰς τὴν Εὐρώπην ὅτι εὐρέθη ἡ Ἀθηνᾶ τ ο ῦ Φ ε ι δ ι ο ῦ. Οὕτω πρὸς στιγμὴν ἐπιστεύθη, — τοῦλάχιστον ὑπὸ τῶν εὐπιστοτέρων, — ὅτι ἡ

σκαπάνη έφεραν εις τὸ φῶς αὐτὴν τὴν χρυσολεφαντίνην θεάν, διεχθῆν δὲ κάποια ἀπογοήτευσις, ὅταν ἐγγώσθη κατόπιν, ὅτι τὸ εὐρημα ἦτο ἀπλῶς μία πιεστή μικρογραφία...

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΑΤΑ τί διαφέρομεν ἀπὸ τὰ ζῶα; — Κατὰ τὸ λογικόν; Ὁ ἄνθρωπος ἐκ μέρους μας ἀδικαιολόγητος. Λογικὸν ἔχουν καὶ τὰ ζῶα, καὶ καρμίαν φoρὰν μάλιστα, πολὺ περισσότερον ἀπὸ μερικά παιδιὰ πού ξεύρετε...

— Κατὰ τὴν ἀνδρείαν, κατὰ τὴν ἀρετὴν, κατὰ τὴν καίαν, κατὰ τὴν σκληρότητα, κατὰ τὴν καλοσύνην; Δὲν το πιστεύω. Ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα ζῶων πού εἰς ἅλ' αὐτὰ ἔβαλαν κάτω τοὺς ἀνθρώπους. — Μήπως ἡ διαφορὰ εἶνε ὅτι ἔχομεν δύο μόνον πόδας; Ἄλλὰ πόσους ἔχουν, παρακαλῶ, τὰ πτηνὰ; ...

Κατὰ τί λοιπὸν διαφέρομεν; Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὸ εὖρον, — καὶ τί δὲν εὖρον οἱ εὐλογημένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι! Ἔπιπον: διαφέρομεν ἀπὸ τὰ ζῶα κατὰ τὸν γέλωτα. Ὁ ἄνθρωπος γελά, τὰ ζῶα δὲν γελοῦν· αὐτὸ εἶνε δλον, αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον.

Σπουδαία διαφορὰ, θὰ εἰπῆ κανεὶς. Καὶ ὁ μὲν! Συλλογισθῆτε πόσον ἀξίζει ὁ γέλως!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι μερικοὶ νεώτεροι σοφοί, — ἄλλοι εὐλογημένοι! — ἀνεκάλυψαν ἴσχυιν γέλωτος καὶ εἰς τὰ ζῶα. Οἱ πίθηκοι, οἱ κύνες, οἱ ἐλέφαντες, ἔχουν μερικά συσπάσεις τῶν προσωπικῶν μυῶν, εἰς στιγμὰς εὐχαιριστήσεως, αἱ ὁποῖαι πολὺ ὁμοιάζουν μὲ γέλωτα. Ἀδιάφορον! ἔρ' ὅσον ὁ ζωῶδης γέλως εἶνε ἕως γέλωτος, ἔφ' ὅσον δὲν ἀκούομεν τὰς Πίσσας καὶ τοὺς Ἀζῶρ νὰ χὰν τὸν ἄνθρωπον, καὶ νὰ ξεκαρδίωται ὡς ἄνθρωποι, εἰμποροῦμεν νὰ λέγωμεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον δίκαιον...

Λοικόν, ζῆτω ὁ Γέλως! Ὁ Γέλως, ὁ ὁποῖος εἶνε ὑγεία, ἀναψυχὴ, τῶνσις, εὐλογία.

Αὐτὸν τὸν σωτήριον γέλωτα θὰ προσπαθῶ νὰ σας χαρίσω μίαν φoρὰν τὸν μῆνα κ' ἐγὼ καὶ ἰά σας κάμνω νὰ... ὑπερφανεσθε ὅτι εἰσθε ἄνθρωποι, διηγούμενος διάφορα ἀστεῖα ἐπεισόδια ἐκ τοῦ παιδικοῦ βίου, μὲ ἄλλους λόγους:

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ



ΔΥΟ ΔΙΑΚΡΙΤΟΙ

[Ἡ Σικνή παριστᾶ αἰθουσαν ὑποδοχῆς, ὅπου καθῆται ἕνας Κύριος, φέρων ἐπὶ τῶν γονάτων χάρτινον σακκίδιον μὲ ζαχαρωτά.

Ὁ ΜΠΕΜΠΗΣ, ἀπὸ τὴν ἡμίανοικτον θύραν, φωνάζει ἀρχετὰ δυνατὰ πρὸς τὴν μητέρα του. — Μαμά! Ἔλα! Εἶνε ἐκεῖνος ὁ Κύριος, πού ξεύρεις... ὁ

ἀδιάκριτος... πού ἐν φ' ἦλθε τὸς φορὲς κ' ἔφαγε μαζί μας, δὲν μας ἔφερε ποτὲ οὔτε ἓνα μπομπόνι!... Ἔ, σήμερὰ μᾶς φέρνει πολὺ πεῖδ πολλὰ ἀπὸ ἓνα... φέρνει ὀλόκληρο σακουλάκι!



Ἡ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Εἶσαι καλὸ παιδί, Κωστάκη μου. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ πού ἦλθες νὰ μου εὐχηθῆς τὴν πρωτοχρονιά. Ἔ, ἴσως εἶνε γιὰ τελευταία φορὰ...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. — Ὅχι δά, καλὲ παππού! Δὲν εἶνε ἡ τελευταία φορὰ!

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Τὸ λές, Κωστάκη μου, γιὰτὶ εἶσαι καλὸ παιδί καὶ ἀγαπᾶς τὸν παππού σου. Μ' αὐτὸ δὲν το ξερεῖ κανεὶς ποτὲ...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. — Μὰ ἐγὼ τὸ ξερω παππού, γιὰτὶ ἔκαμν τὸ λογαριασμό.

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — Τί λογαριασμό;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. — Νά, ἐλογάριασα τὰ χρόνια πού ἔχεις ἀκόμη νὰ ζῆσης, καὶ τὰ εὐρημα 891 σωστά.

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — ; ; ;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. — Ἔτσι εἶνε. Ἡ θεὰ Ἀγγελικὴ ἔλεγε τὲς προάλλες πὼς εἶσαι πατριάρχης καὶ πὼς θὰ γίνῃς ὁ Μαθουσαλάς τῆς οἰκογενείας μας. Ὁ Μαθουσαλάς ἔζησε 969 χρόνια. Τὸ λέγει ἡ Γερά Ἱστορία... Λοικόν ἀπὸ τὸ 969 ἀραιῶ 78 καὶ... Κάμν καὶ σὺ, παππού, τὴν ἀραιρεῖς καὶ θὰ το βρῆς.

Ὁ ΠΑΠΠΟΥΣ. — !!!

ἘΝΑ ΠΛΑΣΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἡ μικρὰ Ματίνα ἠκούσθη προχθὲς νὰ ὁμιλῆ πρὸς τὴν μεγαλητέραν κούκλαν τῆς οὔτω:

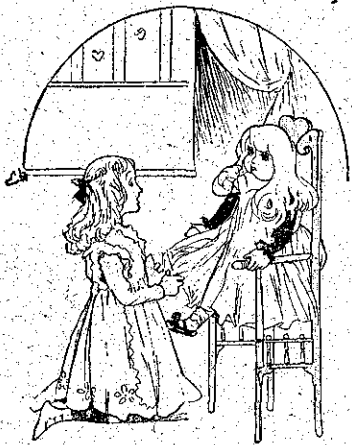
— Ἔ, Λιλή, δὲν θὰ καθῆσῃς ἐπὶ τέλους φρόνιμα;... Δὲν ἐντρέπῃσαι;... Κορίτσι! ἔτην ἡλικία σου, μεγάλο πειά, καὶ νὰ μὴν εἰμπορῆ ἀκόμη νὰ ντυθῆ μενάχο του;... Ἔλα, ἔλα, φέρ' ἐδῶ τὸ πῆδι σου! Μπᾶ! ἀμὴ τὸ ἄλλο σου παπούτσι πού εἶνε; Βάζω στοίχημα πὼς τῶχασες! Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρεσαι πειά! Εἶσαι ὀλωσδιόλου ξεχασμένη καὶ ἀμυαλὴ! Εὐρύεις καὶ ἐγὼ τί θὰ σου κάνω; Δὲν θὰ σου χαρίσω ἐκεῖνη

τὴν ὠραία κουζινίτσα, πού εἶδαμε προχθὲς ἔστὸ μαγαζὶ καὶ σοὺ τὴν ὑποσχέθηκα ἂν θὰ ἦσουν φρόνιμη: Ἄ, νὰ το ξεέρῃς! δὲν ἔχει δῶρο!

Ἡ τιμωρία εἶνε βαρεῖα καὶ κάμνει μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὴν Λιλήν. Παγώνει, γλωμαίνει, τῆς ἔρχεται πυρετός, ρίγος. Τελοςπάντων ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς ἀρρωσταίνει βαρεῖα... Αὐτὸ τοῦλάχιστον φαντάζεται ἡ μητεροῦλα τῆς, καὶ πολὺ συγκινεῖται καὶ ἀνησυχεῖ μὲ τὴν κατάστασιν τῆς ἀγαπητῆς θυγατρὸς τῆς.

— Ἔτσι σοὺ τάπα, χρυσὸ μου, τῆς λέγει. Ἔσο εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι. Καὶ τὴν κουζινίτσα θὰ σου πάρω, καὶ ἓνα σωρὸ ἄλλα δῶρα... Ὡ, θεῖ! μου! καίει ἀκόμη! Ὁ πυρετὸς ἐξακολουθεῖ... πρέπει νὰ φωνάξω τὸν γιατρό... μὰ τὸν ἀληθινὸν γιατρό, ὅχι ἐκεῖνο τὸν ἀστεῖο τὸ Νέκο, πού μου κάνει τὸν γιατρό γιὰ νὰ χοροῖσέυ!

Καὶ μὲ ὄλην τὴν σοβαρότητα, πηγαίνει



καὶ παρακαλεῖ τὴν μητέρα τῆς νὰ φωνάξῃ τὸν ἰατρόν. Ἡ μητέρα γελά ἢ Ματίνα ἐπιμένει.

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ. — Μὰ, παιδί μου, εἶνε δυνατόν νὰ ἔλθῃ τώρα ὁ γιατρός γιὰ μιά κούκλα;

Ἡ ΜΑΤΙΝΑ. — Μπᾶ! καὶ γιὰτὶ, μαμά; Πλάσμα—τοῦ Θεοῦ δὲν εἶνε καὶ ἡ κούκλα;

« ΠΟΡΤΟ ΚΑΙ ΚΑΛΙΑ »

Ὁ μικρὸς Γεῶργος χειροκροτεῖ καὶ φωνάζει ἐξαλλος ἀπὸ χιρὰν, κατενθουσιασμένος: Ὁ γάϊδαρος τοῦ μανάβη ἔρχεται ἀπὸ μακρὰ καταφορτωμένος μὲ μῆλα, μὲ λεμόνια, μὲ μανδαρίνια, μὲ πορτοκάλια καὶ... μὲ κάτι ἄλλα ὀπωρικά, μὰ κάτι ὀπωρικά, ὅπως διόλου νέα; καὶ παραδόξα, καὶ πρωτοφανῆ. Εἶνε μεγάλα, στρογγυλά καὶ κάτασπρα, σὰν χιονισμένα! Ποτὲ του δὲν εἶδεν ὁ Γεῶργος κάτασπρα ὀπωρικά!! Τί ὠραία πού θὰ εἶνε!!!

Καὶ ὁ μανάβης φωνάζει, ἢ μᾶλλον τραγουδεῖ:

— Πάρτε πόρτο... καὶ κάλια! πόρ-

το καὶ κάλια! πόρτο καὶ κάλιακααα!... Ὁ Γεῶργος τρέχει πρὸς τὴν μητέρα του:

— Μαμά! Μαμά! Πορτο καὶ κάλια θὰ πάρουμε σήμερὰ! Εἶνε κάτι καινούργια φρούτα, κάτασπρα... Ἔλα νὰ τα ἰδῆς! ὁ μανάβης ἔφθασε.

Καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸ παράθυρον, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν μανάβην.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ ὁ φορτωμένος γάϊδαρος εἶχε πλησιάσῃ, καὶ ὦ, ποῖα ἀπογοήτευσις! Τὰ ἀγνωστα πορτοκαὶ κάλια, τὰ νέα κάτασπρα ὀπωρικά, ἦσαν ἀπλούστατα πορτοκάλια... τυλιγμένα μὲ ἄσπρον σιγαρόχαρτον, διὰ νὰ διατηροῦνται!...

Ἡ ΔΥΣΠΕΨΙΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΑΚΗ

Ὁ Μιχαλάκης ἔτυχε κατ' αὐτὰς μεγάλης καὶ ἐξαιρετικῆς τιμῆς: Τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου ἐώρταζεν ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λυκείου του καὶ τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ γεῦμα. Καὶ ἐπροσκάλεσε μόνον αὐτὸν ἀπὸ ὅλους τοὺς συμμαθητὰς του, διότι εἶνε ὁ πρῶτος τῆς ἀνωτέρας τάξεως, καὶ μόνον τοὺς πρῶτους συνειθίζει νὰ προσκαλῆ κατ' ἔτος ὁ κ. Διευθυντής.

Ἰδέτε τὸν πῶς ἀκτινοβολεῖ ὑπὸ τὴν χρυσοπάρουσαν στολὴν τοῦ Λυκείου, τὴν ὁποῖαν περιβάλλεται ὑπερήφανος ἀπέναντι τοῦ καθρέπτου!... Διὰ πρώτην φoρὰν θὰ παρακαθῆσῃ εἰς ἐπίσημον γεῦμα, καὶ εἶνε εὐτυχῆς, πολὺ εὐτυχῆς...

Φθάνει. Ἡ μεγάλη τραπεζαρία εἶνε στολισμένη μὲ φῶτα καὶ μὲ ἄνθη. Ὅλοι οἱ καθηγητὰ τοῦ Λυκείου εἶνε προσκεκλημένοι οἰκογενειακῶς. Ἡ μακρὰ τράπεζα γεμίζει ἀπὸ κυρίους καὶ κυρίας.



Κανένα παιδί τῆς ἡλικίας τοῦ Μιχαλάκη. Μόνον αὐτὸς! ὁποῖα τιμὴ! ἔ;

Ὁ Μιχαλάκης δὲν τα χάνει διόλου. Κάθεται καὶ τρώγει, τρώγει, τρώγει. Τὰ φαγητὰ εἶνε ἀφθονα καὶ ὠραία. Ψητά, σάλτσες, ψάρια, πουλιά, χόρτα, παστιτσα, γλυκίσματα, ὀπωρικά, κρασιά, σαμπάνιες, ὁποῖα πῶς του ἀρέσει ἡ σαμπάνια τοῦ Μιχαλάκη!

Διαφέρει τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ρετσίναν πού πίνουν συνήθως εἰς τὸ σπίτι!... Ἦλθαν τὰ ἐκιδόρπια καὶ αἱ προπόσεις. Ὁ Μιχαλάκης δὲν τα χάνει διόλου. Σηκνέεται, ὑφώνει τὸ ποτήριόν του, καὶ ἐκ μέρους ὄλων τῶν συμμαθητῶν του προπίνει μὲ φωνὴν πετειναρίου «ὕπερ

τῆς πολυτίμου ὑγείας τοῦ κ. Διευθυντοῦ.» Ἐπειτα, — δυστυχῶς δὲν ἦτο ὁ τελευταῖος, — ἦλθε καὶ ἡ σειρά ἐνὸς μαλλιάρου ποιητοῦ, ἔπιστος ἐσηκῶθῃ, καὶ μὲ βροντώδη φωνὴν, μὲ φοβερὰς χειρονομίας, ἤρχισε νὰπαγγέλλῃ ἓνα ποίημα ἀτελείωτον... Ὁ Μιχαλάκης κατέβαλε μεγάλην προσπάθειαν διὰ νὰ το ἐνοήσῃ ἄλλὰ δὲν το κατόρθωσε. Μήπως ἔπαιεν ἡ σαμπάνια;...

Τελοςπάντων! Εἶτε μεθυσμένος εἶτε ὄχι, ὁ Μιχαλάκης συλλογίζεται, ὅτι τὸ ποίημα ἤμποροῦσε καὶ νὰ λείψῃ...

Ἄργα εἰς τὸ σπίτι, ἡ οἰκογένεια ἀγρυπνεῖ, περιμένουσα τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἥρωος τῆς ἐορτῆς. Καὶ ὁ Μιχαλάκης παρουσιάζεται εὐθυμος, λάλος, πλήρεις ἐντυπώσεων... Λέγει, λέγει, ἀλλὰ οἱ γονεῖς του καὶ τὰ δέλφια του δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐνοήσουν



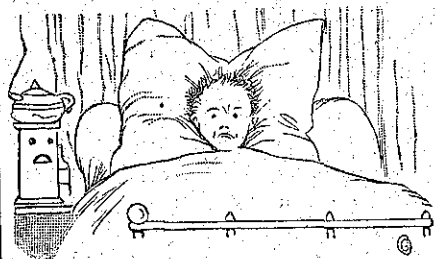
πολλὰ πράγματα. Τὰ διηγεῖται ἄτακτα, χωρὶς καρμίαν σειρὰν, καὶ ὡς νὰ ἐπεινοῦσεν ἀκόμη, τρώγει τὰς περισσοτέρας λέξεις. Λέγει ὅτι ἔφαγαν σαμπάνιες, ὅτι ἦσαν μαγιονέζαν, καὶ ἔτι ἔρρόφησαν καὶ ἓνα ποίημα. Τελοςπάντων τὰ κάμνει θάλασσα. Μήπως πταίει ἡ σαμπάνια;

Τὴν νύκτα ὑποφέρει πολὺ εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ ὁ Μιχαλάκης. Ἀδύνατον νὰ κλείσῃ μάτι. Αἰσθάνεται ἀγωνίαν, ἓνα βάρος φοβερόν εἰς τὸ στομάχι...

Καὶ συλλογίζεται, ποῖον ἀρά γε ἂν ὅλα δὲν ἠμπόρεσε νὰ χωνεῖσῃ; Μήπως τὸ ψάρι; Μήπως τὸ γουρουνόπουλο; Μήπως τὴν πουδίγχαν; τί;

Ἐπὶ τέλους τὸ ἤρε! Δὲν ἠμπόρεσε νὰ χωνεῖσῃ... τὸ ποίημα τοῦ μαλλιάρου ποιητοῦ!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ



ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ (1) Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

Ἡ ὠραία ἑσπέρα! Πόσον λάμπουν οἱ ἀστέρες καὶ πόσον ὁ οὐρανὸς εἶνε μαῦρος! Διὰτὶ ἀρὰ γε, θεῖα, ὁ οὐρανὸς εἶνε μαῦρος τὴν νύκτα, ἀφοῦ ἔχει τόσον ὠραῖον γαλανὸν χρῶμα τὴν ἡμέραν; — Ὁ οὐρανὸς δὲν εἶνε γαλανός, Κωστάκη μου. Αὐτὸς εἶνε πάντοτε μαῦρος. Ὁ ἀήρ ἔχει τὸ ὠραῖον αὐτὸ γαλανὸν χρῶμα, καὶ μάλιστα μόνον ὅταν φωτίζεται ἀπὸ τὸν ἥλιον. Διὰ τοῦτο τὴν νύκτα, ὅποτε στρέφομεν τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἥλιον, ὁ ἀήρ χάνει τὸ γαλανὸν τοῦ χρῶμα καὶ βλέπομεν τότε τὸ μαῦρον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ.

— Παράδοξον, ὁ ἀήρ νὰ εἶνε γαλανός! Ἄλλ' ἀφοῦ εὐρισκόμεθα ἐντὸς τοῦ ἀέρος, ἀφοῦ ἀήρ εὐρίσκεται πανταχοῦ, διὰτὶ νὰ μὴ βλέπωμεν τὰ πάντα μὲ χρῶμα γαλανόν;

— Καὶ τὸ ὕδωρ δὲν ἔχει χρῶμα ὅταν εὐρίσκεται ἐντὸς ποτηρίου, καὶ ὁμοίως εἶνε πρασινωπὸν ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ. Παρομοίως καὶ ὁ ἀήρ τότε μόνον φαίνεται γαλανός, ὅταν ἐχῆμεγάλην μάζαν, ὅπως συμβαίνει εἰς τὸν ἀέρα τὸν εὐρισκόμενον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μας.

— Ὅα ὑπάρχει τότε πολὺς ἀήρ ὑπεράνω μας! πολὺ περισσότερος ἀπὸ τὸν ἀέρα, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει ἐμπρὸς μου, ὅταν εὐρισκώμεθα εἰς τὴν ἐξοχὴν! διότι τότε δὲν τὸν βλέπω γαλανόν.

— Ἀνεγνώσω κάπου, ὅτι τὸ στρώμα τοῦ ἀέρος, τὸ ὁποῖον μᾶς περιβάλλει, ἔχει ὕψος ἐξήκοντα ἕως ὀγδοήκοντα χιλιάμετρα. Μερικοὶ μάλιστα λέγουν καὶ μεγαλύτερον ἀριθμὸν, ἀλλὰ καὶ τόσον πάχος εἶνε ἀρκετόν. Ἐκτὸς τούτου, τὸ γαλανὸν αὐτὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος γίνεταί περισσότερο εὐδιακρίτον, ἔνεκα τοῦ μαύρου χρώματος τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον τελειώνει ὁ ἀήρ. Εἰς τὸ τελευταῖόν σου μάθημα τῆς Γεωγραφίας ἐμαθες περὶ τοῦ ὄρους Ἄθω, τοῦ εὐρισκόμενου εἰς τὴν Χαλκιδικὴν χερσονήσον. Τὸ εἶδον μίαν ἡμέραν, μεταβαίνουσα ἀπὸ Μυτιλήνην εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐβλεπον αὐτὸ ἐξ ἀποστάσεως ἑκατὸν τεσσαράκοντα περίπου χιλιομέτρων. Ὁ Ἄθως ἐνόμιζες ὅτι ἐκρύπτετο ἀπὸ ὑποκλίον ἄμτρον! τὸ χρῶμα ὁμοίως αὐτοῦ ἦτο ἀσημαντόν ὡς πρὸς τὸ ζωηρὸν κυανοῦν

(1) Ἴδε Διάπλαιν 15 Ἰανουαρίου ε. ε.

χρῶμα τοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ. Ἐκ τούτου ἐννοεῖς τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν βλέπεις κυανοὺν τὸν ἀέρα, ὅταν παρατηρῆς πρὸς τὴν ἐξοχὴν. Ὅπως ἴδῃς αὐτὸν κυανοῦν, δὲν πρέπει νὰ παρατηρῆς ἔμπροσθέν σου πρὸς τὴν πεδιάδα, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἄνω.

— Καὶ αὐτὸς ὁ μαῦρος οὐρανός, ὁ ὁποῖος κάμνει περισσότερο εὐδιάκριτον τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, τί ἀρά γε εἶνε;

— Τίποτε.

— Πῶς ἴπποτε;

— Ταῦτάχιστα δὲν εἶνε τοιοῦτόν τι, ὥστε ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ δυνάμεθα νὰ τὸ αἰσθανθῶμεν. Εἶνε κενόν. Ὅταν κενώσωμεν φιάλην πλήρη ὕδατος, μένει αὕτη πλήρης ἀέρος. Ἀλλ' ἐὰν ἀφαιρηθῇ καὶ ὁ ἀῆρ, δὲν μένει πλέον τίποτε τοῦτο ἀκριβῶς εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον τελειώνει ὁ περιβάλλων ἡμᾶς ἀῆρ.

— Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ κενὸν ὀνομάζομεν οὐρανόν;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ μέχρι τίνος σημείου φθάνει οὗτος; Ποῦ τελειώνει;

— Πολλὰ μοῦ ζητεῖς. Πολλὴ προχωρεῖς. Χάνει κανεὶς τὸν νοῦν του, ἂν ἀναζητῇ τὸ ἄκρον τοῦ οὐρανοῦ. Μόλις κατορθώνει νὰ μάθῃ κάτι τι περὶ ἐκεῖνων, τὰ ὁποῖα περιέχει· διότι, εἶνε μὲν κενὸς ὁ οὐρανός, ἀλλ' αὐτὸ τὸ κενὸν κατοικεῖται εἶνε κενόν, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως εὐρίσκονται ἄστρα πολλὰ εἰς διαφόρους ἀποστάσεις.

— Καὶ ποῖον εἶνε τὸ πρῶτον ἄστρον, τὸ πλησιέστερον πρὸς τὴν γῆν;

— Περὶ τούτου δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία: εἶνε ἡ Σελήνη. Δυνατὰ τις μάλιστα νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Σελήνη εἶνε πρὸς τὴν ἡμετέραν γῆν, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν ὑψηλοτάτην τῆς Γῆς, στρέφεται κανονικῶς περὶ αὐτὴν καὶ κραεῖ τὸν τρόπον τινὰ τὴν οὐρανὸν τῆς ἐσθῆτος τῆς κυρίας τῆς. Εἶνε δηλαδὴ ἀπὸ τὸ σπιτικό τῆς Γῆς.

— Τότε θὰ εὐρίσκεται παρὰ πολὺ πλησίον μας! Εἰς πόσῃν ἀρά γε ἀπόστασιν;

— Μηδαμινῇ τριακόσια ὀγδοήκοντα τέσσαρες χιλιάδες χιλιόμετρα μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὴν Σελήνην.

— Τόσον μεγάλην ἀπόστασιν ὀνομάζεις μηδαμινῇ;

— Ἀναμφιβόλως. Αἱ ἀποστάσεις αἱ μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν τῆς Γῆς, καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ ἀπόστασις τῆς Σελήνης ἀπὸ τῆς Γῆς, ἡ ὁποία κατὰ πολὺ ὑπερβαίνει αὐτάς, εἶνε μηδαμινά, συγκρινόμεναι πρὸς τὰς ἀποστάσεις μεταξὺ τῶν σωμάτων τοῦ οὐρανοῦ. Ἀργότερα, ὅταν θ' ἀρχίσωμεν νὰ ἐξετάζωμεν τὸν οὐρανόν, τότε θὰ ἴδῃς μεγάλας ἀποστάσεις.

— Ἀλλά, θεῖα, πῶς ἠδυνήθησαν νὰ μετρήσῃ αὐτάς τὰς τριακόσια ὀγδοήκοντα τέσσαρας χιλιάδας χιλιόμετρα;

Ἐκαμε ποτὲ κανεὶς αὐτὸ τὸ ταξίδιον; — Ὅταν διδῶν ἡμεῖς γεωμετρίαν, ἀγαπητέ μου, θὰ μάθῃς νὰ κατασκευάζῃς τρίγωνά καὶ νὰ μεταχειρίζῃσαι αὐτά. Ὁ μῆθος τότε πῶς κατορθοῦται νὰ μετρηθῇ δι' αὐτῶν ἢ ἀπόστασις τοῦ σημείου, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρισκόμεθα, ἀπὸ ἑν ἄλλο σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπάγωμεν, ὅπως εἶνε ἡ κρυφὴ ἀπροσίτου ὄρου. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἶνε δυνατὸν νὰ εὐρεθῇ καὶ ἡ ἀπόστασις τῆς Σελήνης.

Αἱ τριακόσια ὀγδοήκοντα τέσσαρες χιλιάδες χιλιόμετρα ἐμετρήθησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ πιστεύσε με, ἐμετρήθησαν πολὺ σωτῆρα. Ἡ ἀπόστασις ἦτο τόσον μικρά, καὶ ἡ πρῆξις τόσον εὐκολοῦς, ἂν συγκρίνης αὐτὴν πρὸς τοὺς λογαριασμούς, τοὺς ὁποίους κιννοῦν διὰ νὰ εὐρύν τὴν ἀπόστασιν τῶν ἄλλων οὐρανίων σωμάτων, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ πηγήθῃσιν ἀπὸ τὴν θεραπειάδα μας.

Ἐξ αὐτῆς μάλιστα ἐγένεν ἡ ἀρχή, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη χρόνου, νὰ βλέπωμεν καθαρά τὰ πράγματα τοῦ οὐρανοῦ. Σοὶ διηγήθη ἡμεῖς ποτὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ μήλου τοῦ Νεύτωνος;

— Τοῦ μήλου τοῦ Νεύτωνος; Ὅχι. Νὰ μοι τὴν διηγήθῃς τώρα, σὲ παρακαλῶ.

— Ὁ Νεῦτων, μέγας ἄγγελος ἀστρονόμος, ἦτο ποτὲ ἐξηλωμένος εἰς τὴν χλόην ὑπὸ μὴλέαν, καὶ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸν οὐρανόν. Τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὸ 1666. Σὲ παρακαλῶ νὰ ἐνθυμησῇς αὐτὴν τὴν χρονολογίαν θὰ ἴδῃς ἀργότερα ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον.

Ἀφῆκε ἀποσπάται ἀπὸ τὸ δένδρον ἑν μῆλον καὶ πίπτει ἔμπροσ σου. Βεβηλωτάτα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε καθόλου παράδοξον· ὅλα τὰ μῆλα τ' ἀποσπῶμεν ἀπὸ τὰ δένδρα, ἀπ' ὅπου ἐγίναν αἱ μηλέαι, αὐτὸν τὸν δρόμον ἀκολουθοῦν, δηλαδὴ πίπτουν εἰς τὴν γῆν. Ἀλλ' ὁ Νεῦτων, βλέπων τὸ μῆλον νὰ πίπτῃ, ἐσκέφθη τι, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἄλλος, νομίζω, πρὸ αὐτοῦ εἶχε σκεφθῇ. Ἡ δύναμις αὕτη, εἶπεν, ἡ ὁποία σύρει τὸ μῆλον πρὸς τὴν γῆν, μέχρι τίνος ἀρά γε ἀποστάσεως ἐνεργεῖ; Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν ἢ χιλίων χιλιομέτρων, ἐνεργεῖ ἀκόμη; Ἐκ τῆς ἀποστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ἡ Σελήνη, ἀρά γε μῆλον τὸ δυνατόν νὰ φθάσῃ μέχρις ἐμοῦ; Ποῖος θὰ τὸ ἐμποδίσῃ; Ἐως ποῦ φθάνει ἡ δύναμις, μετὰ τὴν ὁποίαν σύρει ἡ ἡμετέρα γῆ τὰ σώματα; Φθάνει μέχρι τῆς Σελήνης; Ἄν φθάνῃ, καὶ αὕτη τότε ἡ Σελήνη δὲν θὰ εἶνε ἐπίσης ἠναγκασμένη νὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν ἔλξιν τῆς Γῆς; Καὶ τότε ἡ Σελήνη δὲν πρέπει νὰ πίπτῃ ἐπὶ τῆς Γῆς; Βλέπεις, ἐπεὶ ἐπρεπεν ὁ Νεῦτων νὰ εἶνε ἀστρονόμος διὰ νὰ σκεφθῇ τοιαῦτα πράγματα.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἦτο ἀπλῆ σκέψις, τὴν ὁποίαν ὅμως οὐδέποτε πλέον ἐγκατέλειπεν ὁ Νεῦτων.

Ἐπειτα ἀπὸ ὑπολογισμούς, οἱ ὁποῖοι διήρκεσαν πολλὰ ἔτη καὶ τοὺς ὁποίους σὺ δὲν εἶμπορεῖς νὰ ἐννοήσῃς, οὐδ' ἐγὼ ἀκόμη, ἐφθασεν εἰς τὸ ἐξῆς συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον σὺ οὐδέπω θὰ ὑπώπτευσαι, οὐδ' ἐγὼ περισσότερο τοῦ, πρὸ τοῦ νὰ μάθω αὐτό: Πάντα τὰ σώματα, ὅταν πίπτουν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἀκολουθοῦν τὸν νόμον ἀρκετὰ πολὺπλοκον· αὐτὸν τὸν ἴδιον νόμον εὐρὲν ὁ Νεῦτων, ὅτι ἀκολουθοῦται, ὡς ἀπλοῦν μῆλον, καὶ ἡ Σελήνη. Ἡ Σελήνη, ἀντὶ νὰ κινήται κατ' εὐθείαν γραμμὴν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν καὶ ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν Γῆν, ὅπως ἄλλα οὐρανία σώματα, ἐπεὶ ἐλκεται, ὅπως καὶ τὸ μῆλον, ὑπ' αὐτῆς, λοξοδρομεῖ ἀδιακόπως καὶ τοιοῦτοτρόπως στρέφεται πάντοτε περὶ τὴν Γῆν, διατηροῦσα τὴν ἴδιαν ἀπόστασιν. Ἡ λοξοδρομία αὕτη εἶνε ἀδιάκοπος πᾶσις· ἐπεὶ ἡ Σελήνη εἰς ἑν δευτερόλεπτον παρεκκλίνει ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς πρὸς τὸ μέρος τῆς Γῆς τόσον δρόμον, ὅσον θὰ ἔτρεχε κατ' εὐθείαν γραμμὴν μῆλον εὐρισκόμενον εἰς τὴν ἀπόστασιν τῆς Σελήνης καὶ πίπτει πρὸς τὴν Γῆν.

Νομίζω, ὅτι ἡ ἀνακάλυψις αὕτη τοῦ Νεῦτωνος δὲν σοὶ φαίνεται πολὺ θαυμαστή, καὶ θὰ ἐρωτήσῃς ἴσως τώρα, ἂν ἀξίζει πραγματικῶς τὸν κόπον νὰ ἐνθυμησῇς τὸ ἔτος 1666, τὸ ἔτος τῆς ἱστορίας τοῦ μήλου. Καὶ τοῦτο βέβαιον εἶπε δὲν εἶσαι ἀστρονόμος.

— Καὶ ἂν ἤμην;

— Ἐὰν ἦσθ, θὰ ἐνόησες ὅτι ἡ μεγαλοφυΐα αὕτη ἰδέα, ἡ ὁποία ἐφώτισε τὸν νοῦν τοῦ Νεῦτωνος κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, εἶνε ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα γεγονότα τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας· ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἰκανότητα νὰ κατανοήσῃ τὴν δύναμιν, ἡ ὁποία συνδέει τὰ οὐράνια σώματα, δηλαδὴ νὰ μάθῃ τὸ μυστήριον τῆς παγκοσμίου ἑλξίως.

— Οἴεσθα μου, δὲν καταλαμβάνω πλέον τίποτε.

— Ἀλήθεια, μικρὴ μου. Παρασύρομαι πολὺ· ἀλλὰ θὰ σοὺ τα εἶπω τώρα ἀπλοῦστερα. [Ἐπειτα συνέχεια.] [J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΩΝ

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια τῆς σελ. 48.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τὰ ὄρφανὰ παιδιὰ θανεχώρουν τὴν ἐπαύριον. Εἶχον ἤδη ἀποχαιρετήσῃ τοὺς παιδικούς των φίλους, τοὺς ὁποίους με εἰλικρινῆ λύπην θὰ ἐγκατέλειπον. Ἡ ἀξιοτιμὸς χορεία τῶν μαθητευομένων ἦτο διὰ τοῦτο ἀπαρηγόρητος.

Καὶ ποῖος θάνικαθίστα τώρα τὸν Γκύ, τὸν φιλοπαίγμονα καὶ φαῖδρον Γκύ, μετὰ τὸν αἰώνιον του ἄλωτα καὶ μετὰ τὰς χαριτωμένους του ἀστειώτητας, αἱ ὁποῖαι διεσκεδάζον κ' ἐκείνους ἀκόμη, οἵτινες ὑφίσταντο τὰς συνεπειὰς των;

Ὁ γειτονικὸς φαρμακοπώλης, κοπανίζων ὀλονὲν ἀμυγδαλά του, ἐνεθυμῆτο τὴν ἡμέραν καθ' ἣν, μόνος εἰς τὸ φαρμακεῖον, εἶχε δεχθῇ τὴν επίσκεψιν ὄλων τῶν ἀγυιοπαίδων τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο ἀλλεπάλληλοι καὶ του ἐζητοῦσαν, ὅ ἕνας μίᾶς πεντάρας χαμομήλι, ὁ ἄλλος μίᾶς πεντάρας τίλλιον, ὁ τρίτος μίᾶς πεντάρας σιναπόσπορον, ὁ τέταρτος μίᾶς πεντάρας λιναρόσπορον, ὁ πέμπτος μίᾶς πεντάρας παπαρούναν, καὶ καθεξῆς, ὄλων τῶν εἰδῶν τὰ ἱαματικά βότανα, τῶν ὁποίων πλήρη κατάλογον εἶχε συντάξῃ ὁ Γκύ, «ἐκεῖνο τὸ παλιόπαιδον»...

Ὁ δυστυχὴς φαρμακοπώλης εὗρε τὸν διὰβολόν του τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, καὶ τώρα διεκλήρυνε μεγαλφώνως ὅτι ἡ ἀναχώρησις τοῦ Γκύ ἦτο «σωτηρία» καὶ ἔμως κατὰ βάθος ἐλυπεῖτο...

Εἰς τὸ σιδηρογυεῖον τοῦ Χ α λ κ ι ν ο υ Ἀ ν θ ρ ω π ο υ, ὁ σιδηρογυεῖος ἐμειδίχ ὑπὸ τὴν γενειάδα του, ρίπτων βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Καρολομάγνου, ὁ ὁποῖος ἐστόλιζε τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἐργαστηρίου, καὶ τὸν ὁποῖον μίαν ἡμέραν εὗρε λούοντα τὸς πόδας του εἰς τὴν θερμὴν πηγήν, τὸν τότε ἐκτιμωμένον ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, οἱ ὁποῖοι ὅμως ποτὲ δὲν εἶχον σκεφθῇ νὰ στείλουν ἐκεῖ καὶ τοὺς ἀνδριάντας των... Καὶ πάλιν ὁ Γκύ, χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ τὸν γενεοφόρον Αὐτοκράτορα, τῷ εἶχεν ἐπιβάλῃ ἀνευλαβῶς τὸ ὑγιεινὸν ἐκεῖνο ποδόλουτρον.

Ἀλλοτε πάλιν προσέθεσεν ἕνα I εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἐνδὸς ὀδοντοῦκατροῦ, Δήμου ἀνεγινώσκου Δ ή μι ο ς... Ἀλλοτε ἐκρέμασε μίαν ἑρσιτικὴν λεκάνην, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐδῶ ξυρίζονται δωρεάν», ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἀλλοτε πάλιν προσέθεσεν ἕνα I εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἐνδὸς ὀδοντοῦκατροῦ, Δήμου ἀνεγινώσκου Δ ή μι ο ς... Ἀλλοτε ἐκρέμασε μίαν ἑρσιτικὴν λεκάνην, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐδῶ ξυρίζονται δωρεάν», ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἀλλοτε πάλιν προσέθεσεν ἕνα I εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἐνδὸς ὀδοντοῦκατροῦ, Δήμου ἀνεγινώσκου Δ ή μι ο ς... Ἀλλοτε ἐκρέμασε μίαν ἑρσιτικὴν λεκάνην, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐδῶ ξυρίζονται δωρεάν», ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἀλλοτε πάλιν προσέθεσεν ἕνα I εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἐνδὸς ὀδοντοῦκατροῦ, Δήμου ἀνεγινώσκου Δ ή μι ο ς... Ἀλλοτε ἐκρέμασε μίαν ἑρσιτικὴν λεκάνην, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐδῶ ξυρίζονται δωρεάν», ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἀλλοτε πάλιν προσέθεσεν ἕνα I εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἐνδὸς ὀδοντοῦκατροῦ, Δήμου ἀνεγινώσκου Δ ή μι ο ς... Ἀλλοτε ἐκρέμασε μίαν ἑρσιτικὴν λεκάνην, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐδῶ ξυρίζονται δωρεάν», ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ ἄλλα καταγάλανα...

Ἀλλοτε πάλιν προσέθεσεν ἕνα I εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἐνδὸς ὀδοντοῦκατροῦ, Δήμου ἀνεγινώσκου Δ ή μι ο ς... Ἀλλοτε ἐκρέμασε μίαν ἑρσιτικὴν λεκάνην, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐδῶ ξυρίζονται δωρεάν», ἐπὶ τῆς θύρας κάποιου αἰσχροκεροῦς τοκογλύφου. Ἀλλοτε ἔβαψε τὰ λευκά σκυλάκια τῆς γειτονίας, ὅσα τοῦλάχιστον κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ, καὶ τάφηκε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀλλὰ κατακίτρινα, ἀλλὰ κατακόκκινα, καὶ

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΓΩΟΥ

(Βιρμανική Παράδοση.)

Ουδέμια διαρκής φιλία δύναται να υπάρξει, άνευ αμοιβαίων υποχωρήσεων.

Τον παλαιόν καιρόν, εις πλουσίαν τινα χώραν, βρεχομένην υπό τού Γάγγου, δύο τετράποδα, εις θώκ και μία ένυδρις, συνεδέθησαν διά φιλίας στενωτάτης, και διήρχοντο τας ημέρας των ήμου, έν πλήρει άρμονία.

Κάποτε, — ήτο πρωία ήλιόλουστος. — οι φίλοι, συνβάδιζον κατά μήκος τού ποταμού, προσπαθόντες να εύρουν τίποτε καλόν διά τή γεύμα, όταν ή ένυδρις, κρυφθείσα εις τόν καλαμώνά της όχθης, κατώρθωσε να συλλάβη ένα ώραϊόν ίχθύν, τόν όποϊόν έπαρουσίασεν άμέσως εις τόν φίλον της. 'Αφ' ου τον έθαύμασαν και οι δύο άρκετά, ήρχισαν να συζητουν περί τής διακομής.

— 'Εγώ, είπεν ή ένυδρις, θέλω τή κεράλι και τή κοιλία.

— 'Α, ίσα - ίσα αυτά έτοιμαζόμενυ να ζητήσω κ' εγώ, είπεν ο θώκ.

Και έναντίον των συνθηείων των και των κανόνων τής άληθούς φιλίας, ή συζήτησις των δύο φίλων κατέληξεν όλίγον κατ' όλίγον εις έριδα. 'Επί τέλους, μη δυνηθέντες να συμβιβάσθουν, απέφασαν να υπάγουν να τους κρίνη εις λαγώδ τής περιοχής, ό όποϊός έχαιρε μεγάλην φήμη σοφίας. 'Ητο άκριβώς εκείνος ο λαγώδ, ο όποϊός, διά των μελλουσών μετεναρκώσεων του, θα έγιγνετο μίαν ημέραν Βούδδκς. (Είνε γνωστόν τώντι, εκ των Ινδικών παραδόσεων, ότι ο Βούδδκς υπήρξε και λαγώδς, εις μίαν των πολλών και ποικίλων του μετεναρκώσεων.)

Τό σφόν τετράποδον ήκτισε προσεχτικώς τούς αντιδίκους, και κατόπι τοίς είπε με κάποιαν μελαγχολίαν :

— Μά εινα λόγος, αυτός διά να φιλονεικοῦν δύο παλαιοί φίλοι, σαν και σάς; 'Θά ήτο πολύ άδικον να διαλυθή ή φιλία σας, ή έως τώρα πιστή και σταθερά, αφ' ου υπάρχη εύκολώτατος τρόπος διά να κλονισθουν τα πράγματα. Κάθε φορά που ο ένας ή ο άλλος θα συλλαμβάνη κανένα ψάρι ή κανένα κουνέλι, να τα μοιράζετε πάντοτε με τόν τρόπον που θά σας δείξω άμέσως.

Και ταῦτα λέγων, έσχισ τόν ίχθύν εις δύο, από τήν κεράλην έως τήν ουράν, και ούτω διηρημένον τόν παρέδωσεν εις τήν ένυδριδα και εις τόν θώκ, οι όποϊοι έμειναν κατευχαριστημένοι.

Ο μύθος ούτος αποδεικνύει τήν σοφίαν των συμβουλῶν τής ήγμονίδος Θουδάννης - Σάρη, ή όποία λέγει :

« Βασιλεῖς, μεγιστάνες και δικασταί, εις τας κρίσεις σας να έχετε ως υπόδειγμα τόν λαγώδ, ο όποϊός έγινε Βούδδκς. Πατάσσετε τήν πλεονεξίαν, μη έπιτρέπετε εις κανένα να ρίπτη βλέμμα πόθου εις τάχα τού πλητίον. 'Η ισότης άς βασιλεύη εις τας κρίσεις σας. 'Ο μη συμμορφούμενος με τας αρχάς τούτους, ουδέποτε θα είέλθη εις τήν κατοικίαν των μακάρων! »

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΙΟΥ

Θέμα : 'Η 'Ανοιξίς.

Κάποτε είχεν πρκαλιέτη τινός φίλους μου να ύμνήσουν τόν Χειμῶνα. Τό ήκουσεν ή 'Ανοιξίς και εξήλεισε και μιλύ παρεκινήθη. Λοιπόν διά να τήν εύχαριστήσω, σάς προσκαλώ σήμερα να ύμνήσετε τήν 'Ανοιξίς.

'Ελπίζω να τή κείμετε με δσην προθυμίαν και επιτυχίαν τή έκαστην και οι τότε συνάδελφοί σας διά τόν Χειμῶνα, —άλήθεια, ή ο εις εκ των εύτυχετέρων μας Δικωνισμών, —ώτι ή 'Ανοιξίς να μήν έχη παράπονον ούτε από έμέ, ούτε από σάς. Τήν ύμνησαν πολλάκις οι μεγάλοι ποιηταί, αλλά τώρα θέλει νακούτη και τούς μικρούς. Δότι τούς αγαπή, δι' αυτούς έρχεται εις τή άρμα της, τόν όποϊόν σφύρον τή χελιδόνι δι' αυτούς στολίζει τήν γήν με χλόην και με άνθη δι' αυτούς ακτινοβολεί φώς, και χύνει θάλπος, και σκορπίζει άρώματα, και χαρίζει αυρας. 'Εχει λοιπόν τήν δικαίαν απαίτησιν νακούση ύμνους και από αυτούς, αλλά ύμνους είλικρινείς, γνήσιους, πρωτοτύ-

πους, και όχι μιμήσεις ή αντιγραφάς των ύμνων των μεγάλων, τούς όποιους σάς παρακαλεί να λησμονήσετε και να περιορισθίτε εις τήν ιδιικήν σας έμπνευσιν, εις τή ιδιικήν σας αίσθημα. 'Α, όχι, δέν της άρέσουν αι μιμήσεις και αι αντιγραφαί! και θά προτιμήση έν ποιημάτιον άτεχνον έστω, αλλά πρωτότυπον, από έν άλλο τεχνικώτατον αλλά... δανεικόν.

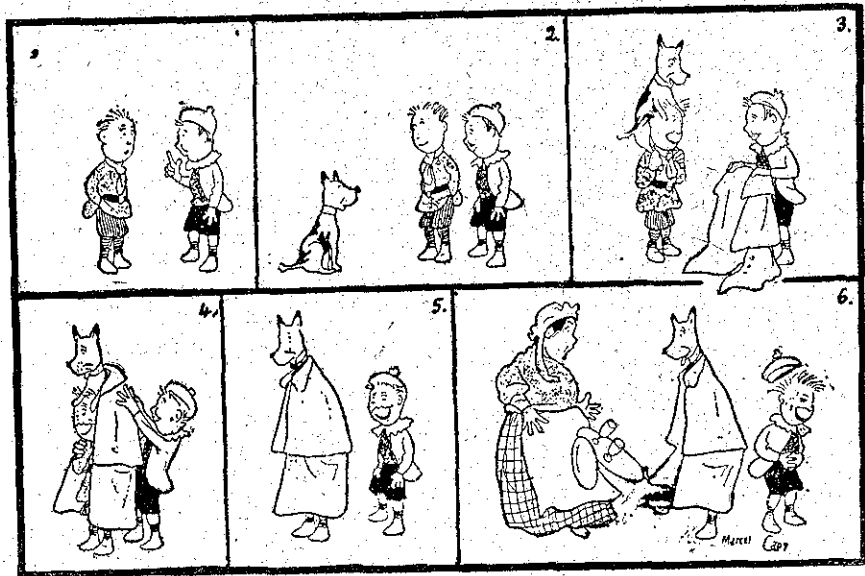
Αυτός εινα ο πρώτος και κύριος όρος τού Διαγωνισμού μας. Οι άλλοι εινε οι εξής :

1. — Τό ποιημάτιον πρέπει ναποτελήται από τρία τετράστιχα τή πολύ, ή μάλλον, (διότι είμπορεί να μή έχη τετράστιχα) από δώδεκα στίχους. 'Εκτενέστερα έργα θά αποκλεισθουν.
2. — Τό είδος των στίχων, δηλαδή τή μέτρον, καθώς και ή γλώσσα, άφίνονται εις τήν διάθεσιν τού ποιητού.
3. — Τό ποιημάτιον πρέπει να εινε γραμμένον εις χωριστόν φύλλον χάρτου και υπογεγραμμένον με τή όνομα και με τή ψευδώνυμον (αν έχη) τού διαγωνιζόμενου.
4. — 'Εκτός των συνδρομητών, εινε δεκτά εις τόν Διαγωνισμόν και τάδεληφια των.
5. — Βραβεΐα θάπονέμηθουν τα ώρισμένα διά πάντας τούς Μικρούς Διαγωνισμούς, τα όποια βλέπε εις τή Κεφάλαιον τού 'Οδηγού (φυλλ. 1 σελ. 13)
6. — Ποιημάτια διά τόν Διαγωνισμόν εινε δεκτά μέχρι τής 31 Μαρτίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΣΚΥΛΟΜΑΣΚΑΡΕΥΜΑ

Ίλαροτραγωδία εις εξ . . . εικόνας.



ΠΡΟΣΩΠΑ : Τό πρόσωπον τού Γιάννη, με στόμα τόνον από τή γέλια. — Τό πρόσωπον τού Παντελή, σκεπασμένον με τή επανωφόρι. — Τό πρόσωπον τού σκύλου Σπιθουράκη, δλωκεδίλωτο άγνωρίστον. — Τό πρόσωπον τής κυρής Φανής, κάτωρον από τόν φθόν της. [Πιπτε δ δίσκος, ή αύλαία, και κοπέλι ξύλο.]

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ΠΡΟΣ ΑΥΞΗΣΙΝ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

[Κάθε πού έγγράφονται 40 νέοι συνδρομηταί διά τού Ξεσπαθώματος, εκδίδεται και έν φύλλον «Διαπλάσεως» δ ω δ ε κ α σ ε λ ε ι δ ο ν, άντι τού συνήθους όκτασελίτου. Είς πάντα ξεσπαθώματα, εκτός τού Δώρου, άπονόμενοι και τόσα Εύσημα [Ε] όσοι εινε οι ύπ' αυτού έγγραφέντες συνδρομηταί.]

Β' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ (ΟΙ 40 ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ Δ' ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΟΥ ΦΥΛΛΟΥ)

Μάρκος 'Αλ. Δράκος (έξεσπάσως και ενέγραψεν 1 συνδρομητήν), Δημ. Δ. Παΐζης (1), 'Ανδρέας Γ. Καμητός (1), Μενεζεδέμου Μπουκετάκι (1), Μαντεϊόν τού Τροφωνίου (1), Χρυσή Α. Ματρώου (1), Σέργιος Α. Γυαλιστράς (1) 'Απόγονο τού Νέστορος (3), Βράχος τής Φρεατύος (1), Ζεδάν (1), Σύλλογος «'Ερευνα» διά τού 'Ιωάννου Βλαχάκη (1), Ραγισμένο Βάζο και Πυθαγόρας ο Σπίτιος (1), 'Ομίλη τής 'Αγγλίας (1), Α. Καρβονόπουλος (1), Θεοφίλος Λαγώδς (2), Παύλος Χρηστίδης (1), Θ. Π. Τρικογλιός (1), 'Αγγελος Δασκαλόπουλος (1), 'Αττική Μούσα (1), Κική Γ. Ναούληρη (1), Θερακινίς των Μουσών (1), Ειρήνη Γ. Γεωργαντοπούλου (1), 'Ανθος τής 'Αλόης (1), Βασιλεύς τού Κατέργου (2), 'Ελλη Κ. Συναγιά (1), Φαιδίμη (1), Ευτυχία Ξηρού (1), Μαρία Δ. Θεοδωρίδου (1), 'Ευρυθρά Καπέλια (1), 'Αεροναυτοπούλα (2), Βασιλίσ τής 'Ερήμου (2), Νουσαλίδης 'Ελλη (1), Σοφός Πιττακός (1), Κώμα τού Εύθεινου (1). — Τό όλον 40 (και μετά τού προηγούμενου Δελτίου, 80).

Υ. Γ. 'Εκτός των άνωτέρω, έχουν έγγραφη μέχρι σήμερα διά τού Ξεσπαθώματος και άλλοι 32 νέα συνδρομηταί. 'Ωστε λειπουν άλλοι 8, διά να έχωμεν και τρίτον φυλλάδιον δωδεκασελίδου.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΙΑΟΥ λοιπόν και τή σημερινόν φυλλάδιον δωδεκασελίδου. Φαντάζομαι τήν χαράν σας, αλλά προπάντων φαντάζομαι τήν χαράν και τήν υπερηφάνειαν εκείνων, οι όποϊοι διά των ενεργειών των συνετέλεσαν εις τήν αύξησιν ταύτην, και οι όποϊοι βλέπουν τούς κόπους τού Ξεσπαθώματος τόνον ώραία άναμειβομένους!

'Ελένη Κονιαθίτου, έλθουμένη να σ' εύχαριστήσω διά τή ώριστάτην πρωτοχρονιάτικην κάρταν, τήν όποϊαν μου έστειλες. Και σένα, 'Ιωάννη Γ. Τρικογλιού, εκίνει τή κομψόν πορτοφολάκι, μέσα εις τή όποϊόν είχες τή επισκεπτήριόν σου, μου άρεσε πολύ.

'Η Κική εινα πολύ ένθουσιασμένη, διότι οι φίλοι μου τήν ένθυμούνται πάντοτε και της στέλλουν γραμματόσημα διά τήν Συλλογήν της. Σήμεραν έχω να εύχαριστήση εγκάρδιως τόν Γουλιέλμον Τέλλον, τή Σόρε κ' 'Ελα και τή Ρεδον τής Αθήνης.

Με πολλήν μου χαράν, Θυμαστά των 'Ωραιων Τεχνών, σέ βλέπω επαναλαμβάνοντα τήν διακοπήσαν 'Αλληλογραφίαν. 'Ελαθα ύπ' όψει μου τας αιτίας τής μακρός αυτής σιωπής και σ' εδικολόγησα. Οι φίλοι μου, οι όποϊοι τόνον είχαν συνειθίση να σε βλέπουν εις τήν 'Αλληλογραφίαν, μ' έρωτούσαν συχνά τι γίνεται και πολύ θά χαροῦν βεβαίως, όταν μάθουν ότι και πάλιν θά σκίνεσαι όπως πρώτα.

Τά εξής μου γράφει ή Συμυρητοπούλα : [Ε] «Είμαι πολύ υπερήφανος, διότι και τή πρώτον και τή δεύτερον Βραβεΐον τής Φωτογραφίας έ κέρδισαν Συμυρηταί, δύο Νίκοι, φίλοι τού αδελφού μου. Τοιαύτην Νίκην ήτο έπομένον να τήν

κέρδισον Νίκοι, και παρακαλώ να μη θυμώση ή 'Αναγία, διότι άνακατενομαι εις τή λογοπαγνία του... Είμαι περίεργος πολύ να ιδώ τ' άποτελέσματα τού λήξαντος Διαγωνισμού των Δύσεων... αλλά δέν είμαι βεβαία περί Α' Βραβεΐου, διότι γνωρίζω τόν φοβερόν αντίπαλον έχω : τόν Κόδρον! Δέν περτάζει όμως, διότι τή 'Αδρόνη θά τή πάρω πέτος άφύκτως. Στοιχηκαίτω μάλιστα «'Ε, δέχεται κανείς τή σολήχημα τής Συμυρητοπούλας ;

'Ατυχία, Ζεδάν! Και τή δύο ψευδώνυμα, τή όποια προτεινέαι, έδίδησαν ήδη εις άλλους φίλους μου, πριν να λάβω τήν επιστολήν σου. 'Ωστε εκλεξε νέα. Τό ψευδώνυμον τού φίλου Παπαδήμα εινα έλευθερον, αλλά πρέπει να μου γράψη ο ίδιος, διά να γίνη σωστή εγκρίσις.

'Ιδού και μία πρότασις τού φίλου μου Τεττιγος τής 'Αχαΐας : «Είς έκάστην πλίν, — μου γράφει. — όπου έχεις περισσότερους από 10 συνδρομητάς, να όρίσης ένα συνδρομητήν, εις τήν οικίαν τού όποϊού να συνεχώνται οι συνδρομηταί τής μέσης και άνωτέρας τάξεως (δηλαδή οι από 12 ετών και άνω), και μίαν συνδρομητήριαν, εις τήν οικίαν τής όποιας να συνεχώνται όλων των τάξεων οι συνδρομηταί και ή μικρά τάξις των συνδρομητών (από 11 ετών και κάτω). 'Εκεί να συνεχώνωμεθ μίαν φοράν τήν έβδομάδα — παραδειγματός χαρίν κάθε Σάββατον, τή άπόγευμα, 4 μ. μ. — και να συσκευάζωμεθ περί έγγραφών νέων συνδρομητών, περί «'Ελληνοπαίδος», και έν γένει περί πάντων των άρρωτών εις τή Διαπλάσιν. 'Η δε οικία, εις τήν όποϊαν θά γίνεταί ή εβδομαδιαία συνέλευσις, να όνομάζεται «Προξενείον τής Διαπλάσεως». — Αυτό μου γράφει ο Τεττιγος τής 'Αχαΐας. Πώς σας φαίνεται ή ιδέα τού ; Σάν καλή δέν εινη ;

'Ακούσατε τώρα τι έκαμεν ένας μικρός μου φίλος, τόν Τότι [ΕΕ] και ιδέτε πόση μαρτυρεΐά έλάτην προς έμέ και προς τούς συμπαθητάς του ή πράξις του αυτή : Πέρσις ήτο μαθητής εις τή 'Ελληνικόν Σχολείον των Κομιστρών τής Εύβοίας. Φίτος επήγγεν άλλου... αλλά τού «φιλάτου» συμμαθητάς του, δέν έλησμόνησε και έσκήρθη να τους κάμη έν δάρον. 'Αλλά τί δάρον ; 'Ιδού : Μου στέλλει από τή πτωχόν του βαλάντιον τή αντίλημον μιάς συνδρομής, και μου παραγγέλλει να στέλλω τή φύλλον προς τή 'Ελληνικόν Σχολείον των Κομιστρών, διά να τή αναγινώσκουν οι πρώην συμμαθηταί του. Ούτω λοιπόν, έν φ' αφ' ένός τούς παρέχει δωρεάν «λαμπρότατον άνάγνωσμα, αφ' έτέρου έχει και τήν έλπίδα ότι πολλοί εκ αυτών θά λάβουν άφορμήν να έγγραφουν συνδρομηταί, και ότι θά συνετέλεση εις τήν διαδοσίν μου, διά τήν όποϊαν φροντίζει πολύ. Και σημάτωσατε ότι τόν Τότι εινα μικρός φίλος μου, — τόνον μικρός, ώστε παρακαλώται ότι αι 'Ασκήσεις μας εινε δύσκολαι διά τή ηλικίαν του, — και καθώς λέγει, τή βαλάντιόν του εινα πτωχόν. Φαντασθήτε τώρα τι θά έκαμεν αν ήτο μεγάλος και πλούσιος!

Πρωτήν 'Ομίλη μου άρέσει πολύ αυτή ή είλικρινεία, διότι άνευ αυτής δέν θά ήτο δυνατόν να μανθάνω ποία άναγνώσματα εύχαριστούν τούς φίλους μου περισσότερον, και ποία όλιγώτερον. Ούτω λοιπόν είλικρινώς και έλευθέρως θέλω να μου γράψης πάντοτε. 'Ασπάζομαι τόν αδελφόν σου και τού εύχαμαι περαστικά.

Είπα πολλάκις, ότι άνωθύμως επιστολάς δέν λαμβάνω ύπ' όψει μου. 'Η «συνδρομητήρια» εκίνη, ή όποια μου γράφει ότι πολλοί από τας βραβευθείσας 'Ασκήσεις εινε αντιγγραμμένοι, θά έκαμεν καλὰ πρώτον να υπογράψη τήν επιστολήν της, και δεύτερον να καταγγείλη όρισμένα πράγματα, με τας άπαιτούμενας άποδείξεις. Είμαι όμως βεβαία, ότι αυτό δέν θά ήτο εις θέσιν να τή κάμη, διότι οι βραβευθέντες δέν εινε τίποτε άγνωστοί, αλλά παλαιοί φίλοι μου, περί των όποϊων γνωρίζω πώς εργάζονται, και οι όποϊοι πολλάκις έσι : τώρα απέδειξαν ότι δυνατόν να συνεχέτουν 'Ασκήσεις και ότι τή κάτω-

κάτω δέν έχουν ανάγκην να οικειοποιούνται τήν εν εργασία. Τώρα είμπορεί να εινε καμμία σύμπτωσις, καμμία 'Ασκήσις να όμοιάξη με άλλην προηγουμένην, ή κανείς από τούς διαγωνισθέντας να έστειλεν ο ίδιος 'Ασκήσεις του τινάς προς δημοσίευσιν άλλου, ή να τας άνευκαίτως προς άλλον, ο όποϊός να τας έχρησιμοποίησιν. Δέν είμπορεί να συμβάλη άλλο τίποτε περί τούτου είμαι βεβαία, και τή επαλαμβάνω. — Διαφέρει όμως ως προς τήν καταγγελίαν, τήν όποϊαν διατυπώνει με τήν υπογραφήν του, ένας άλλος φίλος μου. Μου γράφει ότι τινές, — δέν λέγει ποία, — των Φωτογραφιών τού Διαγωνισμού δέν ήσαν έργα έρασιτεχνών, αλλά έξ επαγγέλματος φωτογράφων, σταλίσαι με άλλο όνομα. 'Α, δέν ήξεύρω! 'Εγώ δ, τι είδα έκρινα. Και καθέναις πλέον άς κάμη καλὰ με τήν συνειδήσιν του... 'Εγώ τόνον συνδρομητάς εις τόσα μέρη, ώστε θά ήτο αδύνατον να εξελέγη τήν γνησιότητα των έργων, τή όποια στέλλονται διά τούς Διαγωνισμούς! 'Αν τα γράφη μεγαλητέρας άδελφός, αν τα συνθέτη διάδασκαλος, αν τα ζωγραφική πατήρ ή αν τα φωτογραφη φωτογράφος, αυτό πλέον άς τή γνωρίζη ο Θεός και εκίνει που τή στέλλου! 'Αδίκημα, τή όποϊόν δέν εινε δυνατόν να ποιεήθω, δέν τιμωριται, — τούλάχιστον υπό τόν άνθρώπον.

Αυτόκράτορα Εύδοκία, όλίγον θά περιμένης ακόμη, και θά ιδής τάποτελέσματα των Εύσημων. 'Αργησαν, διότι τή μέτρομα άπαιτεί πολλόν καιρόν. Πρέπει να παραβληθή τή βιβλίον των Εύσημων με τή φυλλάδια ένα-ένα, διά να ιδωμεν μήπως δέν έδημοσιεύθη κανέν εύσημον, γραμμένον εις τή βιβλίον, ή μήπως έδημοσιεύθη κανέν άλλο, χωρίς να γραφή εις τή βιβλίον. 'Επειτα πρέπει να άφορισθουν τή εσσημα τού καθένος, όσα έλαθε είτε με τόνμα τού, είτε με τή διάφορα ψευδώνυμα τού : τέλος να γίνη σύγκρισις και να έταχθουν τ' 'Αποτελέσματα. Φαντάσου λοιπόν τή φασαρία!

Φίλαγγλε 'Ελλη (Β. Σ.) εκάντ τή νέον σου ψευδώνυμον. Ναι, ο συνεχάτης μου κ. Α. Σ. 'Αναστασιάδης εινα ο έν Συμυρη καθηγητής, «ο αγαπητός σου καθηγητής» όπως γράφεις, και χαίρω διότι σου άρεσει τόνον ή «Θεία Ούρανια».

Κεραννέ [ΕΕ] διά τήν ώραϊαν επιστολήν. 'Ιδού και ποιητικώς διαγωνισμός δι' όλους σας, οι όποϊοι προτιμάτε «να πέρνετε άμαζαν και όταν ακόμη εινε ανάγκη να υπάγετε πεζοί.» Γράψατε λοιπόν τούς στίχους σας έλευθερά : εινη ή μόνη περιστάσις που ο 'Αναγίας δέν θά έχη να είπη τίποτε κατά των στίχων.

Μακρολίελα, θά σε παρακαλέσω, αγαπητέ μου, να μου στείλησ άλλα ψευδώνυμα, διότι και τή τρία που προτεινέαι αρμύζουν εις συνδρομητήριαν. 'Αλήθεια, κάποτε και συνδρομηταί έχουν θηλυκού γένους ψευδώνυμα, αλλά άσηρημένα, π: χ: Νίκη, 'Ελευθερία και τή τοιαύτα. 'Αλλά να λέγαται κανείς Φαριανή Ναυτοπούλα, έν δ εινα μάλλον Φαριανός Ναυτοπάης, νομίζω ότι δέν εινε σωστόν. Διά τή ξεσπαθώμα σου έχω δέν έχω κανένα παράπονον! και πέτος είσαι εκ των πρώτων και προθυμότερων, και πολύ πιθανόν συ πάλιν να έχης τή ρακόρ.

Ταχυδρόμος Περιστερά [Ε] με μεγάλην μου χαράν έλαθα τήν ώραϊαν σου επιστολήν, ύστερ' από τόνον καιρόν. Χαίρω διότι σου ήρεσε τόνον ο «'Εγγονος Αυτόκράτορος» — «έκτακτον μυθιστόρημα, με πολύ ένδιαφέρον και μεγάλην ιστορικην άξίαν.»

Μετά βαθυτάτης μου θλίψεως άναγράφω τόν θάνατον τής αγαπητής μου συνδρομητήρις Αϊ-καπερβίνης Α. Μικκρή, τής καλής, τής άδράς ζακυνθιοπούλας, ή όποία όμοιάζε με τή άνθη τής ώραϊας τής πατρίδος, και συλλυπομαι εγκάρδιως τούς βαρυνομένους συγγενείς της διά τή σκληροτάτην αυτήν άπώλειαν λατρευτής θυγατρός και αδελφής.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τῆς ἐξοχῆς παιδικῆς περιοδικῆς οὐγγράμματος, ἀληθεῖς παρασχόν ἐπὶ τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἀρχαῖται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωστέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, Ἐναγ. Χρυσοπηλαγωγίας

Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Φεβρουαρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 8

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: **Φῶν Μακαρόνην** (Α. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα) **Ωραιοῦ Ἀγεμόνην** (Τ. Ν. τὸ προτιμώμενον) **Ναύτην τοῦ Βόρειου** (Κ. Ξ.) **Ὁράτιον Κόκκην** (Ζ. Χ.) **Χρυσομυλλοῦσαν** (Μ. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα) **Χαίρω** διότι ἀκολούθησεν τὰ ἔτην τοῦ ἀδελφοῦ σου, τοῦ παλαίου καὶ ἀληθινοῦ μου φίλου, ὁ ὁποῖος τόσον ἔβρασαν εἰς τὸν κύκλον μας.) **Γατίσαν** Σπῶ (Ε. Μ.) **Ἀμαρυλλίδα** (Α. Π. πῶς ὄχι; θὰ σ' ἐνθυμούμαι καὶ θὰ σου ἀπαντῶ πάντοτε.) **Κόρη** τῆς Ἀχαΐας (Α. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα: εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσοπάθωμά.) **Μαργαρίταν** τῆς Ἀνατολῆς (αὐτὸ ἐξέλεξα, καὶ χωρὶς ἀρχικᾶς) **Γρηπότην Ἰρακα** (Ν. Ν.) **Χρυσόχοσαν Ἀνατολήν** (Α. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα) ἰδὲ τί λέγει ὁ Ὁδηγὸς περὶ Πν. Ἀσκίσεων) **Φοῖβον Ἀπόλλωνα** (Γ. Σ. αὐτὸ σου ἐξέλεξα ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἀδελφῆς σου, ἡ ἧποια μοῦ ἔγραψεν ἀντὶ σου, τώρα δὲ περιμένω καὶ ἰδικήν σου) καὶ **Μουχοαναδραμμένην** (Α. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα, ἀλλὰ χωρὶς τὸν ἀναδιπλασιασμόν, ὁ ὁποῖος ἐδῶ εἶνε περιττός.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι. Παραλειφθῆσαν αὐτὴν τὴν φορὰν ἐλλείπει χώρου· αἱ σπουδαιότεραι μόνον ἀνεβλήθησαν διὰ τὸ προσεχές.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν νάνταλάξουν: ἡ **Πριγκίπισσα** τοῦ Ἀχινοῦ μετὰ τὴν **Τουρκίδα** τῆς **Τερψιθέας**, **Χιονόλευκον Περιστερὰν** καὶ **Ροδοφατισμένην Ἄσπιν** — ἡ **Ἡγεμονίς** τῆς **Σύρου** μετὰ τὴν **Ἀνθοπόδιον** τῆς **Βερόνης**, **Ρωσικὴν Καρμέλιαν** καὶ **Ἐλ. Ληίδα** τοῦ **Βορᾶ** — ὁ **Καραγκιόλης** μετὰ τὸ **Κῆμα** τῆς **Σαλαμίνος** καὶ **Τοῖν-Τοῖν-Ταῖν-Ἰαμάριαν** — ὁ **Ναύαρχος** **Θεοδόσιος** μετὰ τὴν **Ταυγέτην**, **Ἀρχαδί** καὶ **Ζωφρον** **Μεσαίωνα** — ἡ **Ἀγριοβιόλεττα** μετὰ τὸν **Πικ Νικ**, **Σαμακὴν Σημαίαν** καὶ **Νεαράν Καλλιτέχνίδα** — ὁ **Ἀρ. Ἀλ. Μελετόπουλος** μετὰ τὸν **Δ. Βόσσαρην**, **Δ. Πικιοῦρη** καὶ **Δ. Ραζιχόσκιαν** — ἡ **Δημότις** **Βάλου** μετὰ τὴν **Ἀνοχίην Καρδιάν**, **Καρδιαν** τοῦ **Πέτρα** καὶ **Ἀμφιλόχη** — ὁ **Ἀγροτικός Δράκων** μετὰ τὴν **Ποιητρίαν Σαφῶ**, **Ἑλληνικὴν Σημαίαν** καὶ **Πελ. Συρογιάννην**, — ὁ **Ἡλιος** τῆς **Ἀγῆς** μετὰ τὸ **Ἑλληνικόν** **Ἐδαφος**, **Πενθοῦσαν Καρδιάν** καὶ **Μερεξεδένιο Μπουκετάκι** — τὸ **Πετηνόν** τῆς **Ἐρήμου** μετὰ τὸ **Λουλούδι** τοῦ **Βουρῶ**, **Καρδερίαν** καὶ **Ἀρτίο Μαστέλλο** — ὁ **Ὀρίων** μετὰ τὴν **Καρδερίαν**, **Ἡγεμονίδα** τῆς **Σύρου** καὶ **Ἄνθος** τῆς **Ἀλόης** — ἡ **Μαρίδα** τοῦ **Ἐθιπῶ** μετὰ τὸν **Δ. Στουδίτην** — ὁ **Ἑλληνικὸς Στάλος** μετὰ τὴν **Κυματίζουσαν Θάλασσαν** καὶ **Μικρὸν Τυμπατιστήν** — ὁ **Ζωγράφος Παράσιος** μετὰ τὸν **Ἰωάννην Γ. Μπούμπουλην** καὶ **Νεαρόν Ζωγράφον** — ὁ **Ἰσημερινὸς** τοῦ **Κόσμου** μετὰ τὸν **Ἀσπροποταμίτην** καὶ **Πικ - Νικ**

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς **Κίχλην** (ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητὴς καὶ ἔχει ψευδώνυμον· σὲ συγχάρω διὰ τοὺς βαθμοὺς βεβαίως θὰ δημοσιεύσω καὶ Ἀσκήσεις σου· νέος Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῆναι θὰ πλησιάζῃ νὰ ἐκαντηθῆ ἡ Συλλογὴ, τὴν ἧποιαν μὰς ἐδοῦκεν ὁ **Δ. Διαγωνισμὸς**.) **Πετηνὸν** τῆς **Ἐρήμου** ([E] διὰ τὰς ἐμπέτους ἐντυπώσεις σου.) **Χωλὸν Διάβολον** (χαίρω πού σου ἤρρεε τόσον ὁ **Βράχος** τῶν **Γλάρων**) πάντοτε αἱ ἐπιστολαὶ σου εἶνε πλήρεις ἀγάπης· ἀλλὰ διατὶ τόσον βιαστικᾶς;) **Πειραϊκὴν Ἄδραν** (τώρα βέβαια τὸ λαμβάνετε ἐνωρίτερα) **Καταρτίαν** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσοπάθωμά, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ νέα μου φίλη θὰ εἶνε ἕως τὴν συνιστᾷς) **Κιχὴν Σαραντάρη** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν νέαν φίλην) **Πέπλον** τῆς **Ἀθηνᾶς** (μὴ το εἴπῃς εἰς κανένα, διὰ νὰ μὴ το μάθῃ κα-

νεῖς) **Ἀρκούδαν** (ἡ δραχμὴ πού ἐπλήρωσες δι' ἀλλαγὴν, εἶνε δι' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, νομίζω ἢ μήπως ἐπράτειες καὶ ἄλλο;) **Γερ. Καραουλάκη** (ἔχει καλῶς) **Σπαρτιατίδα Κελλωνίδα**, **Δίγνιαν Ἀθηνᾶν** (ἡ ἧποια καὶ πάλιν ἐεσοπάθωσεν, καὶ δὲν ἔχω λόγους νὰ τὴν εὐχαριστήσω) **Σοφὸν Πατακόν** (αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν ἐγκαίρως· βλέπεις λαπὸν διὰ τὰ κατόπι φυλλάδια εἶνε ὅπως τὸ πρῶτον καὶ καλλίτερα· καὶ πού νὰ ἰδῆς ἀκόμη παρακάτω!) **Ναυτοπούλαν** τῆς **Ἀθροῦ** (βέβαια· οἱ φιλόμοιοι εἶνε πάντοτε ὀλιγότεροι· τὰ περιοδικὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἔχουν περισσοτέρους συνδρομητὰς, ἀλλὰ καὶ ὁ πλῆθυσμός των ἐθνῶν τούτων εἶνε δεκαπλάσιος τοῦ ἰδικού μας) **Ἀσκήτην Καμέλιαν** (σὲ συλλυπούμαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ **Γιοῦλιβερ** μου ἐνθύμισεν τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἰδικού μας· Ὁ θέλλου, καὶ μὴν τα ρωτᾷς!) **Κάλλιχα** **Ρόδου** (καλῶς ἦλθες, καὶ νὰ μου γράψῃς!) **Φθινοπωρινὴν Νύκτα** (θὰ τὰ ἔλαβα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσοπάθωμά καὶ διὰ τὰς ἐκφράσεις τῆς θερμῆς ἀγάπης) **Ἐρήνην Α. Πατρόνα** (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς συχνά) **Κόδρον**, **Μαύρην Περιστερὰν**, **Κυλαμιάν** (ἔστειλα) **Καλῶς** **Ὁρισε** (χαίρω πολὺ πού ἔγινες καλὰ· δέχομαι εὐχαριστικῶς τὸν ἀδελφόν σου) **Τύριθα** (ἡ ἧποια εἶνε κατενθουσιασμένη μετὰ τὸς Ἀθηναίκοις Περιπατάσας· κάθε φορὰν πηγαίνει εἰς τὸ Μουσεῖον μετὰ τὸ φυλλάδιόν μου εἰς τὰς χεῖρας καὶ βλέπει τὰ ἀγάλματα, τὰ ἧποια περιγράφει ὁ κ. Φαίδων· τὴν ἄλλην φορὰν τόσον ἀφῆρθε εμπρὸς εἰς τοὺς Ἀπόλλωνας, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν κλείσωμεν μέσα!) **Νεαρόν Ζωγράφον** (κατενθουσιασμένον μετὰ τὸν Ἐγγονον Ἀυτοκράτορος, μαγευμένον μετὰ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης) **Ἐλένην Περούακην** (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου· αἱ φίλαι σου εἰμπορεῖ νὰ σου ἔστειλαν κάποτε ἀσπασμοὺς καὶ νὰ μὴ ἐφημοσίουθησαν ἐλλείπει χώρου· ἄλλ' ἂν ἦσαν προσάσει· Μ. Μυστικῶν θὰ ἐδημοσιεύοντο, εἶνε ἀδύνατον) **Θησεία Πινδιαν** (θὰ ἐλήφθησαν) **Ἐνδοξον Φαριανήν**, **Μοῦσαν** τῆς **Ἀστρονομίας** ([E] διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν σου· περὶ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης) τὴν ἄλλην, ἐπίσης ὠραίαν, ἔστειλα πρὸς τὴν **Ἀνδία** **Ἰουλιαν** **Σωμικήν**) **Ἰωάννην Χ. Σολιῶτην** (δὲν το ἐξύρεις! πάντοτε πρέπει νὰ ἐλπίζῃ κανεὶς) **Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα**, **Κουκουρτίκον** (θὰ γράψῃς τὸνομά σου, ἂν θέλῃς νὰ το φανερώσῃς εἰς τὸν μεθ' οὗ ἀνταλλάσσῃς· εἰδεμὴ τὸ ψευδώνυμόν σου) **Μαινομένην Θάλασσαν** (μήπως ἡ ταινία, ὑπὸ τὴν ἧποιαν σου στέλλω τὸ φύλλον, ἔχει λάθος εἰς τὸ ἐπώνυμον; γράψε μου, σὲ παρακαλῶ) **Νίκον Διακόπουλον** (τὴν λύσιν θὰ εὕρῃς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 48 φύλλου τοῦ ἰδίου τόμου, σελ. 382) **Ἡλιον** τῆς **Ἀγῆς** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Φεβρουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 27 Μαρτίου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἧποιαν δὲν νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμοῦ, ποιεῖται ἐν τῷ ἔμαρτι μὲν εἰς φακέλλου, ὃν ἐκάστου περικεῖται 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

85. Λεξιγράφος.
Θεᾶν μετὰ Μακεδόνα θὰ ἐνώσης στρατηγόν
Κ' εἰς τὴν ζῶην θὰ φέρῃς φιλόσοπον νεκρόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ **Μονομνοῦ** [E]

84. Συλλαβόγραφος.
Τούλάχιστον τὸ πρῶτόν μου
Σὲ ἐρωτᾷ τὸ δευτέρον μου,
Ἄντωνομία τὸ τρίτον μου
Φιλόσοπος τὸ σύνολόν μου.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς **Διχομνοῦ Φουζίας** [E]

83. Μαγικὸν Γράμμαμα μετὰ Τετραγώνου
Τῆ ἀνταλλαγῆς ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν

κάτωθι λέξων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἔε ὡς νὰποταλεσθῆ τετραγώνον.
Τοῦς, Δαρία, Ρήσος, Ἰσμός.
Ἐστὴν ὑπὸ **Ὀλπιος τοῦ Ἰππίου** [E]

86. Στοιχειόγραφος
Ἐλαφρὰ πετῶ ἔτὰ ὕψη, ἂν μάρησῃς ὅπως εἶμαι,
Ἀλλάξέ μου ἕνα γράμμα ἔτὰ Διγαίον διὰ νὰ
[καίμαι]

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς **Κυματίζουσας Θαλάσσης** [E]

87. Ἀστὴρ
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς **Χιωτοπούλας**
88-89. Λογοπαλιγνία.
1. — Ποία γλῶσσα ἔχει εστρά;
Ἐστὴν ὑπὸ **Ὀλπιος τοῦ Ἰππίου** [E]
2. — Ποιοὶ ἀθάνατοι ἀπέθανον;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς **Φιλοκάριδος Ἰάδος** [E]

90. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 6 = Στρατηγός.
2 3 4 5 6 7 2 = Χώρα τῆς Ἀσίας.
3 5 2 = Θεᾶ.
4 2 3 7 2 = Ὁνομα κύριον θηλυκόν.
5 3 4 2 = Χρήσιμον εἰς τὰ πλοῖα.
6 5 3 8 6 = Ἀυτοκράτωρ.
7 8 6 7 2 = Χώρα τῆς Ἀσίας.
8 3 7 8 6 = Ἀσπερισιμὸς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ **Μονομνοῦ** [E]

91. Φωνηεντόλιπον
Μνδρς-τν-φθν-πρν-τς-ψχς-πν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς **Φιλοκάριδος Ἰάδος** [E]

92. Ἑλλητισοῦμφωνον
ε-α-σ-ω-α-ι-η-εοι-η.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς **Κίχλης** [E]

93. Ροιθός
μ π
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ **Ρόδου** τῆς **Ἀγῆς** [E]

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ 48 φύλλου.
665. Ἐνδύω, (ἐν, δύο). — 664. Χάγη, (χὰ γῆ). — 668. Χρῶμα - Χῶμα. — 666. Τὰ παπούτσια.
667. **ΑΝΤΙΟΠΗ**
Ρ Δ Λ
Τ Γ Ι
Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ Α
Κ Ι Τ Σ
Ρ Σ Τ
Ι Ο
Σ Σ

668. Φ Α Ρ Ο Σ (μικρὸς Ο ΡΑΦΑήλ)
Γ Ω Ν Ι Α (ἐπὶ ΔΙΝΟ Γενικῶς)
Σ Α Ο Σ (ἐπιμελῆς ΟΛΑΔΣ)
Τ Ε Ρ Α Σ (ὡς ΑΡΕΤΗν)
Α Ρ Τ Ο Σ (ὡμοῦ Ο ΤΡΑχηλος)
669 - 672. 1, Τὸ σαλέπι (σὰ λέπι.) 2, ἡ θύελλα (θῶ ἔλα 1). 3, Ὅτι καὶ οἱ δύο εἶνε ὅμοιοι. 4, Ἡ μερὶς (εἶμαι ρίς). — 673. Ὅχι βέβαια δίδει ὁ Β. ὁμολογῆσας ὅτι δὲν ἔχει τὸ γνῶθι σαυτόν, ἀπέδειξεν ὅτι τὸ ἔχει. — 674-678. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ ζῶου λέων, σχηματίζονται αἱ λέξεις: **Ναπολέων, Κλέων, Τυμολέων, Χαμαλέων, Λεονίδα**. — 679. Εἶνε 10 ἐτών, γεννηθεὶς τὸ 1869, διότι: 1+8+8+9=26+4=30. Τὸ 1/2 τοῦ 30 καὶ τὸ 1/15 (6+2) κάμνουσιν 8, ἦτοι τὰ 1/2 τοῦ 10. — 680. Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον. — 681. Παρὰ μικρῶν μὴ ζῆεις μεγάλα.

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 61.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ὑπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον τῆς Προβηγγίας, ἡ κοινοτοῦθς ὁδὸς ἐξετίθειτο ὡς ἀπέραντος ταῖνια λευκὴ, καταπονοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς.
Ὁ κυανὸς οὐρανὸς δὲν εἶχεν οὔτε ἐν σύννεφον οὐδεμίαν πνοὴν ἀνέμου ἐκίνοι τοὺς κλώνους, καὶ εἰ τέτιτες ἐτόνιζον ὑπὸ τὰ πράσινα φυλλάματα τὸ ἄσμα τῆς ἀνοίξεως.

Ἦτο ἀνοίξις τῶ ὄντι, ἡ ὠραία ἐκείνη ἀνοιξις τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν, ὑπὸ τὸ θάλπος τῆς ὀπίας ἀναβάλλει καὶ ἀναζωογονεῖται ὅλη ἡ φύσις, ὡς ὑπὸ τὸ ὄμμα τοῦ Δημιουργοῦ.

Τὰ δύο παιδία ἐβάδιζον εὐθύμως, μετὰ τὸν σάκκον ἐπὶ τοῦ ὤμου, (δῶρον τοῦ μαστρο - Λανσάκη, ὁ ὁποῖος ἐννοοῦσε νὰ βοηθήσῃ εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδίου,) μετὰ τὴν ράβδον εἰς τὴν χεῖρα, μετὰ τὸ μετρίχμα εἰς τὰ χεῖρα, κάποτε δὲ καὶ μετὰ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅσκις ἐσυλλογίζοντο τὴν ἀγαθὴν γραίαν, τὴν ἧποιαν ἄρινον ὀπίσω των, μόνην, ἐγκαταλειμμένην εἰς τὸν γλαερὸν τάφον, ὅπου, διὰ πολὺν καιρὸν, δὲν θὰ ἦμποροῦσαν νὰ ὑπάγουν νὰ γονατίσουν καὶ νὰ βυκαλίσουν τὸν αἰώνιον ὕπνον τῆς μετὰ τὴν ἀφελῆ των προσευχῆν...

— Ἡ Γλυκερὶς μοῦ ὑπογέθηκε, ὅτι θὰ τῆς πηγαίνῃ ἀνθὴ καθὲς Κυριακῆ, εἶπεν ὁ Γκῦ, ἀποκρινόμενος εἰς τὴν σκέψιν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ εἰς τὴν ἰδικήν του.
— Καὶ ὁ μαστρο - Λανσάκης μοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ τῆς κάμῃ μνημόσυνο.
— Καθμένη γιχιγιάκα!.. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού δὲν τὴν ἔχω, μοῦ φαίνεται πῶς ὅταν τὴν εἶχα, δὲν τὴν ἀγαποῦσα ὅσο ἔπρεπε, καὶ τώρα μετνοῦ πού τὴν ἐλύπησα ὁ ἀνόητος τόσας φορές.
— Τὶ ἀρωσιώμενη πού ἦτιν εἰς τοὺς κυρίους τῆς 1 μετὰ πῶσῃ ἀγάπῃ ὠμιλοῦσε γιὰ τὴ μητέρα σου!
— Εἶνε οἰκογενειακὸ σας, εἶπεν ὁ

Γκῦ, κυττάζων τὸν φίλον του μ' ἐκφραστικὸν μειδίσμα.

— Πραγματικῶς, ἀγαπητέ μου Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Γωλιτέρος, εἶμαι ἀποφροισμένος νὰκολουθῶ τὸ παραδειγματῆς.
— Ὡ, εἶμαι βέβαιος! Ἡ γιαιχὶ δὲν θὰ ἔχη κανένα παραπονον ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν, μετὰ τὴν ἧποιαν θὰ με ὑπηρετήσῃ.
— Ὡ κάμω ὅτι περνᾷ ἀπὸ τὸ χερί

— Νά, γιαιχὶ δὲν μπορεῖς νὰ πῆς ψέμμα. Ὅταν τύχῃ νὰ πῶ ἐγὼ κανένα, κοκινίζεις γιὰ λογαριασμὸ μου, καὶ ἡ ἐντροπή σου με προδίδει ἀμέσως. Οὐμᾶσαι! Ὅταν ὠμιλοῦσα ἐγὼ, ἡ γιαιχὶ ἐκύτταε σένα, γιὰ νὰ ἰδῆ μέσα ἔτὰ μάτια σου ἂν ἔλεγα ἀλήθεια... καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γελασθῇ ποτέ. Ἡ χρυσὴ μου γιαιχάκα! Πόσα δὲν ἔκαμε γιὰ νὰ μου κόψῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, χωρὶς νὰ το κατορθώσῃ!



« Τὰ δύο παιδία ἐβάδιζον εὐθύμως » (Σελ. 65, στήλ. α'.)

μου, εἶπεν ὁ Γωλιτέρος. Ἰκανώτερος ὑπηρετῆς εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρεθῆ, ἀλλὰ πισιότερος ἀπὸ ἐμέ, ὄχι!
— Τὸ πιστεύω, Γωλιτέρε μου, ὀμιλεῖς μετὰ εὐλικρίνεια· ἀλλὰ καὶ κάποια πονηρὴ δὲν βλέπεις κάποτε, ἐνῶ εὐὸ ἔχεις μετὰ χρησιμότητα πού... μετὰ ἀνησυχίαν πολὺ. Τὸ ξεῦρες πού ἂν εἶχα κανένα μυστικόν, δὲν θὰ σοῦ το ἐμπιστεύομουν;
Καὶ τὸ ἔλεγε μετὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἂν ὁ Γωλιτέρος ἦτο πονηρότερος, θὰ ἐνόει ὅτι ὁ Γκῦ εἶχε τῶντι τὸ μυστικόν του.
— Γιατί; τὸν ἠρώτησε.

— Εἰς τὸ ἐξῆς ὁμως δὲν θὰ λέγῃς ψέμμα, ἀγαπητέ μου Κύριε· αὐτὸ δὲν ταίριζέι εἰς ἕνα εὐγενῆ!
— Μπᾶ! γιὰ τοὺς μεγάλους, τὸ ψέμμα ὀνομάζεται πολιτικὴ, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ μικρὸς φιλόσοφος.
— Ἄ, Γκῦ...
— Ἐ, μὴ μου ζητεῖς περισσοτέρα. Φθάνει πού ἔγινα τώρα λιγάκι γενναϊότερος.
— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Χθές, πού περνοῦσαμε τὸ ποτάμι, ἡ βάρκα λίγο ἔλειψε νὰ βουλιᾶξῃ, καὶ σὺ οὔτε κενήθηκες.
— Καὶ βέβαια· ἕνας ἔγγονος Αὐτο-